

Tansiyonu hiç düşmeyen gelişmelerin yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Her ne kadar özellikle İstanbul seçimlerinin yenilgisini henüz hazmedemeyen AKP/MHP egemen kliğinin İstanbul seçimlerini yenileme çabaları devam etse de, esas tehlike çanları Cumhur İttifakını da aşan boyutuyla sistem için daha güçlü çalmaya başlamıştır. Bir yandan kendisini daha fazla hissettiren ekonomik kriz, bununla beraber 15 Temmuz darbe girişimi bahanesiyle doruk noktasına ulaşan faşist politikaların ortaya koyduğu en büyük belirti siyasi olarak yönetememe krizinde somutlaşmaktadır.

Yeni Demokrasi

9-23 MAYIS 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 35 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.6

Emekçilerin 1 Mayıs mesajı: Krizin Faturasını Ödemeyeceğiz

1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü Türkiye'nin birçok kentinde coşkulu ve kitlesel bir şekilde kutlandı. İstanbul'da sendika ve çok sayıda devrimci-demokrat kurumun katılımıyla Bakırköy'de 1 Mayıs mitingi gerçekleştirilirken, Taksim Meydanı'na çıkmak isteyen 150'ye yakın kişi polislin gözaltı terörüyle karşı karşıya kaldı.

MEŞA AZADİ s.9

Sessizliği Açlık Grevi Direnişinin Cüretiyle Parçalayalım!

Kamuoyunda oluşan bir açıklama ile direnişin bitirileceği beklentisi taleplerin kabul edilmesi ve direnişin kazanımla sonuçlanması olgusunun nasıl oluşacağını da muğlaklaştırmaktadır. Bu muğlaklaştırmaya en net yanıtı tutsaklar vermiştir. Bu açıdan PKK ve PAJK'lı tutsaklar adına Deniz Kaya'nın yaptığı açıklama Kürt Ulusal Hareketi bakımından bir ilktir diyebiliriz.

12

ON SEKİZ MAYIS

inancın ve bilincin sembolü, devrimin kızıl güzergahıdır kaypakkaya!

14

YORUM

AKP"muhalifleri" ve aldatılmak istenen kitleler

17

ANALİZ

"tek kuşak tek yol"da pekin zirvesi

Demokratik Halk Kültürü'nü Yaratmak

Bugünden Onun Nüvelerini Oluşturmakla Mümkündür

Bir topluluğun tinsel özelliğini, duyuş ve düşünüş birliğini oluşturan gelenek durumundaki her türlü yaşayış, düşünce ve sanat varlıklarının tümü olarak tanımlanan kültür, toplumun sosyo-ekonomik yapısı temelinde şekillenen ve ideolojinin yön verdiği bir yaşayış, düşünüş birliğidir. Başkan Mao; "Kültür bir toplumun ideolojik planda yansımasıdır" demektedir. O halde ülkemizde doğru kültür politikaları belirlemek ve bunları etkin biçimde yaşama geçirebilmek için, öncelikle yaşadığımız toplumun yapısına bakmak gerekir. Ülkemizde yarı-feodal ve emperyalizmin etkisinde çürümüş, yozlaşan bir kültür egemendir.

Bu topraklarda emperyalizme, faşizme ve her türden gericiğe karşı verilen mücadele kültür alanında verilmesi gereken mücadeleden bağımsız ele alınamaz. Bugün bu alanda yapmamız gereken, halk kültürünün ileri yanlarını açığa çıkararak, bunu Yeni Demokrasi kültürüyle birleştirmek ve tüm topluma mal etmektir. Egemenlerin alabildiğine yoz bir kültürü dayattığı günümüzde, bu dayatma halkın kendi sorunlarından uzak, egemenlerin yarattığı suni gündemlerle uğraşan, siyasetten uzak topluluklar haline getirilmesini amaçlamaktadır. Egemen ideolojiden kopuş; geri kültürün egemenliğinin yıkılması, Yeni Demokratik kültürün yaşama geçirilmesi ve yaygınlaştırılarak kitleler tarafından benimsenip, bir yaşam ve düşünüş tarzına dönüştürülmesiyle mümkündür. Bu halkın ileri yanlarının ortaya çıkarılması ve demokratik halk iktidarının kurulması mücadelesinde aktifleştirilmesi ile paralel ilerleyecektir. Bugün bize düşen görev; sınıf mücadelesinin kültürel alanda da sürdürülmesinin ve bunun en etkin ve işlevli biçimde yapılmasının yol ve yöntemlerini oluşturmaktır. Unutulmamalıdır ki; sınıf mücadelesinin örgütlenip yaygınlaşmasında kültür çalışmalarının iki bileşeni sanat ve edebiyat cephesi oldukça önemlidir. Ülkemizin somut koşullarına uygun olarak, emperyalizme bağlı burju-

va-feodal kültürü kitlelerin üzerinden söküp atmak ve yeni proleter kültürü egemen hale getirmek, bu yönde mücadeleyi sürdürmek temel

görevlerimiz arasındadır. Bu noktada Büyük Proleter Kültür Devrimi bizim için örnek alınacak en önemli kaynaklardan biridir. Bu deneyimi günümüz özgüllerinde ülkemizin somut koşullarında nasıl öğrenebilir, nasıl uygulayabiliriz?

Yeni Demokrasi kültürünü benimsemek, burjuva-feodal kültürle savaşmaktan ve öncelikle kendimizden başlayarak bu kültürü yok ederek kendi kültürümüzü benimsemek ve bunu çalıştığımız alanda kucakladığımız kit-

lelerde de yıkmak ve yeniyi kurmakla başarmak anlamına gelmektedir. Kitlelere yönelik çalışmamızda esas alacağımız nokta, Yeni Demokrasi

deneyimlerinden yararlanarak kitlelere ulaşmak, sıkı bağlar kurmak ve Yeni Demokrasi kültürünü yaşamın her alanında etkin kılmada bunlardan yararlanmayı esas almalıyız.

Bugün insanlığın gelişim tarihinin birikimini açığa çıkarmak, ülkemizde de bunun biçimlerini inceleyerek araştırmalar yapmak ve bu büyük birikimi önümüzü aydınlatan bilgilere dönüştürmek ve yaşama uygulamakla yükümlüyüz. Kurumumuzun bu büyük birikimin incelendiği-araştırıldığı, ileri yanlarının açığa çıkarıldığı ve kitleleri dayatılan yoz kültürden kurtararak kendi özüne dönmelerini sağlayacak, bunu çeşitli araçlarla yaşama geçiren temel fonksiyonunu oynaması gerekmektedir. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in taşıdığı tarihi önem, uzun bir geçmişi olan insan kültürünü ve düşüncesinin değerli olan bütün yanlarını alarak biraraya getirmesi ve yeniden gözden geçirmesinden ileri gelmektedir. Kültür alanındaki çalışmalarımız da bu temel üzerinden şekillenmek ve yürütülmek zorundadır. Yaşadığımız toplumun kültürünü tanımak, ilerici-gerici yanlarını ortaya çıkarmak, ilerici yanlarını Yeni Demokratik kültürle birleştirerek geliştirmek ve gerici yanlarını ortadan kaldırmak için öncelikle araştırma-inceleme yapmak zorundayız. Bu araştırmalar teorik çalışmaları ve pratik çalışmaları ortaklaştıracak temelde yapılmalıdır. Örneğin müzik çalışmaları, ülkenin müziğini derlemek için bölge araştırmaları yaparak halkın ürettiği müziği kaynağından almalıdır. Tiyatro grubu halk tiyatrosunu, biçimlerini, oynanan oyunları vb. araştırarak bilimsel bir incelemeyle onları sahneye taşımalıdır. Resim grubu kendi konusu temelinde aynı şeyi yapmalıdır. Sanat çalışmaları dışında halkı derinden etkileyen ve bu düzenin sürmesinde önemli rol oynayan halkın inançlarını araştırarak ve bunların boş inançlar olduğunu açığa çıkaracak çalışmalar sürdürülmelidir.

Bir Yeni Demokrasi okuru

kültürünü oluşturmak ve bunu yaygınlaştırmanın çalışmalarını yapmaktır. Çalışmalarımızı sürdürürken dünya devrimlerinin deneyimlerinden ve özellikle Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin (BPKD) deneyimlerinden yararlanmalı, ülkemizin özgünlüklerini göz önünde bulundurarak, kendi sürecimizin deneyimlerinden, özellikle kültür devrimine hizmet eden deneyimlerden öğrenmeyi esas almalıyız. Elbette ülkemizde henüz bir halk devrimi yapılmamıştır, bu nedenle biz oluşturduğumuz nüvelerde BPKD'nin

HANGİ DEMİR, NEDEN KIZGIN?

Tansiyonu hiç düşmeyen gelişmelerin yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Özellikle İstanbul seçimlerinin yenilenmesi kararıyla esas tehlike çanları Cumhuriyet İttifakını da aşan boyutuyla sistem için daha güçlü çalmaya başlamıştır.

Bir yandan kendisini daha fazla hissettiren ekonomik kriz, bununla beraber 15 Temmuz darbe girişimi bahanesiyle doruk noktasına ulaşan faşist politikaların ortaya koyduğu en büyük belirtisi siyasi olarak "yönetememe" krizinde somutlaşmaktadır.

Tam da böylesi bir süreçte atlatılan 31 Mart yerel seçim sürecinin iktidar cephesinden su katılmamış faşist söylemlerinin karşılığı olan terör(!) bahaneli "beka sorunu" seçimlerin ardından Recep Tayyip Erdoğan'ın çıkışıyla başka bir boyuta evrilmiştir. Seçimlerde İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere büyükşehirlerin önemli bir bölümünde sarı kart gören AKP, kışkırtıcı ve saldırgan söylem ve politikalarına tezat bir şekilde "kızgın demiri soğutmak için seksen iki milyonun bütünleştiği Türkiye İttifakı" çağrısı yapmıştır. Ancak "demirin soğuması" egemenler arasındaki bu keskin mücadele olduğu sürece pek kolay olmayacak. AKP-Tayyip kliği kaybettiği İstanbul seçimlerinin yenilenmesini sağlamıştır. Bunun egemenler arasındaki kışımayı büyüteceği aşıkardır. Bu tabloda AKP-Tayyip kliği oldukça büyük bir risk almış, ülkedeki politik krizin ateşine odun atmayı tercih etmiştir. Bu tablonun egemen sınıf kliği AKP-Tayyip kliğinin meşruiyet sorununu derinleştirmesi sonuç ne olursa olsun kaçınılmazdır. Emperyalist güçler ve egemen sınıfların kendi arasındaki dengelerin İstanbul seçiminin iptalini kolay hazmedemeyeceği açıktır. Tüm sistemin meşruiyet krizi içinde debeleneceği, kitlelerin sistemin meşruiyetini masaya yatıracağı koşullar daha fazla olgunlaşmıştır. Bu seçimde güçlü ve etkili bir boykotla, sistemin tabutuna çivi çakma çağrısıyla güçlü bir boykot örgütlemek devrimci

sorumluluk olarak görülmelidir.

Burada esas sorun, sarı kartın kime gösterildiği ve hangi demirin neden kızgınlaştığıdır? Bu soruların yanıtı elbetteki ülkemiz sınıf mücadelesinin anda hangi görevlerle yüklü olduğukonusunun bir ayağını oluşturmaktadır.

Egemenler cephesinden iki farklı kliğin iktidar dalaşına sahne olan ülkemiz siyaseti, her ne kadar mevcut pastadan kimin pay kapacağıın mücadelesi iken diğer taraftan bu pastanın elden kaçmaması için de gerektiğinde kol kola yürünen yığınla pratikle doludur. Bu anlamda doğru okunması gereken ilk olgu, sarı kartın esas olarak AKP/MHP egemen kliği somutunda mevcut sistemin kendisine gösterildiği ve hoşnutsuzluğun buraya olduğudur. Ki tam da bu noktada AKP, kendi özgülünde mesajı doğru okumuş, diğer taraftan sisteme yönelen tepkinin de farkında olarak bu çağrısı yapmıştır.

BU ÇAĞRIYA NEDEN OLAN GERÇEKLİK NEDİR?

Erdoğan'ın "kızgın demir" vurgusu elbette kitlelerin mevcut gidişattan hoşnutsuzluğudur. Bu hoşnutsuzluk henüz nesnel gerçeklik karşısında yansımaları bulmasa da sıcaklığını hissettirmeye başlamıştır. Bunun temelinde ekonomik sorunlar ve OHAL ile beraber daha belirginleşen faşist politikaların rahatsızlığı yatmaktadır. Bu politikaların etkisiyle sindirilmiş olan toplumsal muhalefet, yavaş yavaş uyanışa geçmeye başlamıştır.

Sistemin tıkanma halinin geçici olması, önümüzdeki süreçte kitlelerin pratik sahada tepkilerini daha fazla göstermesine vesile olmaya devam edecektir. YSK'nın açıklamasından sonra sokağa çıkan kitlelerin tence-re-tava eylemleri yapması, çocuk istismarlarına ve kadına yönelik taciz, tecavüz saldırılarına karşı gösterilen refleks, seçimlerin hemen arifesinde İstanbul ve Ankara'da meydanlara çıkan yüzbinlerce EYT'linin eylemleri ve bizzat seçimin kendisinde bu gelişmelerin skora yansımaları işaretlerin en başında gelmektedir.

Tam da bu süreçte hapishanelerde yurtsever tutsaklar tarafından tecride karşı Leyla Güven öncülüğünde başlatılan süresiz açlık grevlerinin 30 Nisan itibarıyla ölüm orucuna çevrilmesi, ısınan suyun kaynamasına etkide bulunacaktır. İçeride teslim alınamayan direnişin sesinin dışarıdan yükselmeye başlayan ses ile birleşmesine engel olunmaya çalışılrsa da özellikle tutsak yakınlarının her türlü saldırılara karşı geri adım atmadan direnişi sahiplenmesi bu sahada önümüzdeki günlerde daha keskin hesaplaşmalara sahne olacaktır.

Açlık grevlerinin ölüm orucuna dönüştüğü, direniş hattının kararlı bir hal aldığı koşullarda, Rojava'da istediği sonuçları elde edemeyen faşist diktatörlük, yükselen gerilimi düşürmek için İmralı'da Abdullah Öcalan'ın uzun zaman sonra avukatlarıyla görüşmesine 2 Mayıs 2019 tarihinde izin vermiştir. Bu görüşme kuşkusuz bir politika değişimi için güçlü bir işaret değildir. Sıkışmayı hafifletme hesabı vardır. Abdullah Öcalan'ın 2013 Newroz'undaki mutabakata gönderme yapması bu sürece geri dönün çağrısı yapması, Rojava statü kazanırken Türk egemen sınıflarının hassasiyetine dikkat edilmesi gerektiği vurgusu 6 yıllık yıkım, kan-gözyaşı deryası, yağma-ışgal ve işgal tehditlerinden sonra zamana yabancı kalmaktan başka bir anlam taşımamaktadır. Barış ya da savaş koşullarında faşist diktatörlüğün amaçladığı bir tek şey vardır Kürt ulusal kimliğinin kölelik koşullarını devam ettirmek ve Kürt ulusal mücadelesinin ve özellikle gerilla mücadelesinin tasfiye edilmesini gerçekleştirmek. Barış ve uzlaşma çizgisinin Kürt ulusuna daha büyük yıkımlar, katliamlar, inkar ve asimilasyon getirdiği açıktır. Abdullah Öcalan'ın bu çizgiyi yeniden üretme çabası Kürt halkına yarar değil daha fazla zarar getirecektir. Şimdi liberal burjuva kesimlerin bu açıklamaya dayanarak daha fazla sistemiçilik, daha fazla barış ve uzlaşma ve daha fazla Rojava'da faşizmin hassasiyetleri çığırkanlığı yapması işten bile değildir. Bu liberal akım ve yaklaşımlara karşı daha güçlü bir proleter devrimcilik hattı elzem ve zorunludur.

Demir kızgın olsa da henüz sıcaklığı-

nı tam olarak hissettirmemektir. Ancak sıcaklık, gün geçtikçe yükselmektedir. Bu süreçte doğru okunması gereken en önemli resimlerden bir tanesi, temel argümanlarını "Mart'ın sonu bahar" olarak ifade eden CHP önderliğindeki Millet İttifakı'nın seçim "başarısıdır." Bu durum egemen sınıf klikleri arasındaki dengenin oynamaya başladığında emperyalist güç odaklarının AKP-Tayyip ekseninde desteği zayıflattığına açık işaret durumundadır. Ortaya çıkan tablo, genel olarak seçimlerle beraber muhalif kesimlerin bir soluk aldığı yanılsamasıdır. Ancak bu solüğün aldatıcılığı, solunan havanın sistemin havası olmasında yatmaktadır. Keza egemen sınıf temsilcileri olan CHP ve İYİP'in yapacağı en büyük görev, var olan muhalefetin sistem içine entegre edilmesidir. Erdoğan'ın demiri soğutma çağrısının muhalefetteki karşılığı "beka sorunu" olarak bundan ibarettir.

Tasfiyeciliğin ve reformizmin etkisiyle bu aldatıcılığa kanan hatırı sayılır devrimci-yurtsever örgüt, bu akımdan etkilenmekle sistemin değirmenine su taşımaktadır. Keza ulusal hareket cephesinde en dinamik refleksin gösterildiği gerilla alanında baharla beraber hız kazanan eylemlerin, esas olarak Duran Kalkan'ın, "Daha fazla kan akmasın, gerçeği görün ve makul çözüme gelin mesajını doğru ele almadılar. Madem anlamadılar sizin anladığınız dilden konuşuruz" diyerek yaptığı açıklamayla bu "çözüm" yoluna hizmet edeceğini bir kez daha ortaya koymuştur.

Çözümün düzen içi olanaklarla mümkün olmadığı pratikte sabittir. Bir yandan egemenlerin saldırıları diğer yandan reformist-tasfiyeciler dalganın kitleler üzerindeki etkisini kırmanın en temel yolu kitlelerin bütün öfkelerini ve mücadelesinin tüm olanaklarını militanca açığa çıkarmak ve gerilla savaşına kanalize etmektir. İşte o zaman demir tüm kızgınlığıyla egemenleri yakacaktır.

Kocaeli'de fabrika kapandı: 645 işçi işsiz kaldı

HABER MERKEZİ- Artan ekonomik kriz ile kapanan şirketlere her gün bir yenisi ekleniyor, ülkedeki işsizlik oranı her geçen gün artıyor. Türkiye'nin en büyük 500 şirketi arasında 253'üncü sırada yer alan Yıldız Sunta, kriz nedeniyle önceki gün üretimi durdurdu, 645 işçi işsiz kaldı.

Kocaeli'nin Kartepe ilçesinde 1998 yılında kurulan Yıldız Sunta geçtiğimiz yıl ekonomik krizden etkilenmiş ve işçi ücretlerini ödeyemez hale gelmişti. Fabrikada yaklaşık 400 mavi yaka, 135 beyaz yaka, 110 müteahhit işçisi çalışıyordu.

Önceki gün geniş bir toplantı yapan fabrika yönetimi firmayı kapattıklarını duyurdu. Bu duyuru sonrasında yaklaşık 645 kişi işsiz kaldı.

Kozan'da patlama: 1 işçi hayatını kaybetti, 3 işçi yaralandı

HABER MERKEZİ- Adana'nın Kozan ilçesinde, yapımı sürdürülen Göktaş-1 Hidroelektrik Santrali'nde (HES) tahliye havuzunun olduğu bölgede, patlama meydana geldi. Patlamada, ağır yaralanan işçi hayatını kaybetti.

Adana Kozan'a bağlı kırsal Erge- nuşağı Mahallesi'nde, yapımına devam edilen Göktaş-1 HES'te, saat 11.30 sıralarında, tahliye havuzunun olduğu bölgede, henüz belirlenemeyen nedenle bir patlama meydana geldi. Patlamada ilk belirlemelere göre, 1'i ağır 4 kişi yaralandı.

7 yıl önce aynı yerde yaşanan patlamada 10 işçi yaşamını yitirmiş, işçilerden 5'inin cansız bedeni, yapılan tüm aramalara rağmen bulunamamıştı.

Nisan ayı enflasyon oranı %19,50 oldu

HABER MERKEZİ- Ekonomik kriz derinleşirken enflasyondaki artış da devam ediyor. Yoksulluğun büyüdüğü işçi ve emekçilere başta kıdem tazminatı olmak üzere bir dizi saldırının hayata geçirildiği bu günlerde Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) Nisan ayı enflasyon rakamlarını açıkladı. Sürekli artan fiyat endeksleri oranları gele-

cek olan artışın da haberini veriyor. Uzun süredir artan enflasyon oranları arasında gıda belirgin farkla önde.

Enflasyon TÜFE'de yüzde 1,69 artış kaydederken, yurtiçi ÜFE yüzde 2,98 arttı.

Yıllık enflasyon TÜFE'de yüzde 19,50 olurken, yurt içi ÜFE yüzde 30,12

arttı. Yıllık TÜFE mart ayında yüzde 19,71 düzeyindeydi.

GIDA FİYATLARI BİR YILDA YÜZDE 32 ARTTI

TÜFE'de yıllık bazda en fazla artış yüzde 31,86 ile gıda ve alkolsüz içecekler grubunda gerçekleşti. TÜFE'de, bir önceki yılın aynı ayına göre ev eşyası yüzde 27,64, çeşitli mal ve hizmetler yüzde 27,47, sağlık yüzde 19,75 ve lokanta ve oteller yüzde 19,58 ile artışın yüksek olduğu diğer ana harcama grupları oldu.

ZAM ŞAMPİYONU LİMON

Nisan ayının zam şampiyonu yüzde 31,90'lık artışla limon oldu. Onu yüzde 31,55'le kuru soğan, yüzde 26,69'la havuç, yüzde 23,74'le kadın ceketi, yüzde 23,17 ile patates, yüzde 22,27 ile erkek gömleği, yüzde 21,10'la domates izledi.

Dersim'de Aksa Elektrik işçileri iş bıraktı

DERSİM- Aksa Elektrik işçileri, 6 sene önce mücadele ederek kazandığı hakların bugün sarı sendikalar aracılığıyla kağıt üzerindeki oynamalarla gasp edilmeye çalışıldığını söyleyerek 48 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Enerji-Sen üyeleri olan Aksa Elektrik işçilerine işveren tarafından TES-İŞ sendikasına geçmeleri için de baskı yapıldığı öğrenildi.

'AZ İŞÇİ İLE ÇOK İŞ'

Kamuoyuna açıklama yapan Aksa işçisi Deniz Mak, yıllardır çalıştıkları işyerlerinde her geçen gün çalışma koşullarının ağırlaştığını, az işçi ile çok işin yaptırılmaya çalışıldığını

kaydetti. Mak, "Kazanılmış haklarımızın yasa dışı yollar ile gasp edilmesinin karşısında emekten ve alın terimizden asla vazgeçmeyeceğiz. 2013

yılında hep birlikte çalışma koşullarımıza karşı kazanmış olduğumuz haklarımız üzerinden geçen 6 yılın

sonunda, Aksa şirketi tarafından yok sayılarak geri alınmıştır. Bu da yetmeyerek sendikalar ve toplu iş sözleşme kanununun 36'ncı maddesi de yok

sayarak vardiya tazminatımız, iş kaza riski tazminatımız gibi haklarımızın da yine Aksa şirketi ve sarı sendikalar aracılığı ile kağıt üzerinde oynanan oyunlar ile elimizden alındığını görüyoruz" diye konuştu. Açıklamanın devamında Mak, "Haklarımızın geri ödenmesi için sizlere 48 saat süre veriyoruz. Kazanılmış haklarımız ve toplu iş sözleşmesinden

kaynaklanan haklarımız tarafımıza yatırılmadığı takdirde yine burada olacağız" dedi.

DİSK, KESK ve TMMOB: TTB'nin yanındayız

HABER MERKEZİ- TC'nin 'Zeytin Dalı' adı verilen Efrin saldırısına ilişkin "Savaş Bir Halk Sağlığı Sorunudur" açıklaması yapan TTB hekimlerine verilen hapis cezası üzerine TMMOB, KESK ve DİSK ortak bir duyuru yaparak TTB'nin yanında olduklarını duyurdu.

Yapılan ortak duyuruda, "...siyasi iktidar bu açıklamayı aynı zamanda kamu kurumu niteliğindeki meslek örgütlerini kendi istekleri doğrultu-

sunda şekillendirmek için de bir fırsat olarak görmüştür" ifalarına yer verilirken "...mahkemelerin hukukun izinde değil, siyasi iktidarın güdümünde olduğunu bir kez daha açık biçimde göstermiştir" denildi. Yapılan duyurunun devamında dayanışma mesajını sunan kurumlar, "Bizler DİSK, KESK ve TMMOB olarak bugüne kadar yanında olmaktan gurur ve onur duyduğumuz Türk Tabipler Birliği Merkez Konsey üyeleri ile dayanışmamızı bugün bir kez daha tüm kamuoyuna ilan

ediyoruz" dediler.

NE OLMUŞTU?

Efrin saldırısına ilişkin "Savaş Bir Halk Sağlığı Sorunudur" açıklaması yapan TTB'nin 2016-2018 dönemi Merkez Konsey üyeleri hakkında açılan davanın 3 Mayıs'taki karar duruşmasında karar açıklanmıştı. Türk Tabipler Birliği (TTB) üyesi Hande Arpat'a 3 yıl 3 ay 22 gün; 10 hekime 1 yıl 8 ay hapis cezası verilmişti.

Enflasyon ve Zamlar Emekçileri Yoksullaştırıyor

Sermayeyi Büyütüyor

Ülke politik gündeminin birbiri ardına yaşanan gelişmelerle yoğun bir seyir izlediği bugünlerde, ekonomide de her geçen gün kara tablo büyüyor. İşçi sınıfına yönelik hak gaspları, işten atmalar ve iş cinayetleri artarak devam ederken halktaki mutlak yoksullaşma açlık koşullarını zorluyor. Ekonomik veriler, artan enflasyon ve zamlar ekonomik gidişatın hiç de olmadığını ortaya koymaya yetse de iktidar manipülasyon çabalarından da geri durmuyor.

Ülkenin ve halkın geleceği politik gelişmeler üzerinden değerlendirilse de bu politik koşulların arkasında ciddi bir ekonomik kriz olduğu açık bir biçimde ifade ediliyor. AKP-Erdoğan iktidarı söz konusu ekonomik ve siyasi kriz koşullarında kendilerinin duraksama ya da geri adım atma gibi bir çizgi izleyemeyeceklerini açıktan söylememebilmektedir. Bunun anlamı ekonomik ve siyasi saldırıların daha da artacağı, iktidarın halkı yönetmede ve rakiplerini etkisiz kılmada zor yönlemlerine daha fazla başvuracağı gerçeğidir.

EKONOMİK RAKAMLAR YOKSULLUK, İŞSİZLİK VE AÇLIĞA İŞARET EDİYOR

Gerçekleri açığa çıkarmak için ekonomideki bazı verileri derlemek yararlı olacaktır. Nisan ayına dair açıklanan enflasyon rakamlarına göre; yıllık enflasyon tüketici fiyatlarında yüzde 19,50, yurt içi üretici fiyatlarında yüzde 30,12 oldu. İstanbul Ticaret Odası'nın açıkladığı rakamlara göre ise havuç yüzde 35, limon yüzde 34, domates ve soğan yüzde 31 zamlandı. Yine İTO verilerine göre, İstanbul'da Nisan'da bir önceki aya göre perakende fiyatlar yüzde 2,81, toptan fiyatlar ise yüzde 2,53 artış gösterdi. İktidarın seçim yatırımı olarak ortaya attığı tanzim satışlarda İstanbul'da toplam zarar 4 milyon 938 bin 464 TL olarak açıklanırken bu zararın yine halkın sırtından çıkarılacağı ise aşikar.

Ekonomik krize işletmeler, özellikle küçük esnaf penceresinden baktığımızda daha olumsuz bir tabloyla karşılaşılıyor. Beş yılı aşkın sürede Türkiye'de 545 bin 351 esnaf kepenk kapatmak zorunda kaldı. Kurulan

işletme sayısı ise hızla düşmeye devam etti. Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu (TESK) verilerine göre, 2015'te 97 bin 715 esnaf iflas ederken geçen yıl bu sayı 106 bin 167'ye fırladı. Geçen yıl sonunda 1 milyon 772 bin olan esnaf sayısı ise bu yılın ilk çeyreğinde 1 milyon 753 bine düştü. Mart ayı dış ticaret verilerine göre ise ihracat yüzde 0,4; ithalat yüzde 17,8 azaldı.

Tarımdaki çöküş ise artık kimsenin gizleyemediği ve aynı zamanda ülke

ENFLASYON GERÇEĞİ VE VERİLERLE OYNAYAN TÜİK

Enflasyon ya da ekonomik veriler iktidarı zorladığı zamanlarda verilerde ve hesaplama yöntemlerinde yaptığı manipülasyonlarla gündeme gelen TÜİK, bir kez daha tartışmanın odağı oldu. B. Albayrak, TÜİK'e dayanarak "Yaz aylarında özellikle gıdada sağlanacak düşüşle hedeflerimizi tutturacağız" şeklinde bir çıkış yapsa da açıklanan veriler İTO endeksi ile ters düşüyor ve burjuva ekonomistlerinin

testinden geçecek ekonomimiz zarar görmemeli" derken, TÜSİAD "seçim ortamına geri dönmenin kaygı verici olduğunu" ifade etti. AKP Sözcüsü Ömer Çelik "TÜSİAD sürekli kaygılanmakla meşgul" açıklamasıyla alttan alta mesaj verirken Erdoğan ise "herkes haddini bilecek" diyerek İstanbul seçimlerine dair karar sonrası TÜSİAD'a açıkça uyarı verdi.

Halk enflasyon ve yoksullukla boğuşurken bu yıl milyoner sayısına 13 bin kişi daha eklendiği gazetelere yansdı.

Ekonomik kriz ve enflasyonun sermayede iç rekabeti ve tekelleşme eğilimlerini artırdığı bir gerçektir. Ancak kriz ve enflasyondan asıl olarak etkilenenin işçi sınıfı ve halk olduğunu artan milyoner sayıları açık bir biçimde göstermektedir. Egemenlerin ortaklaşmaları asıl korku işçi sınıfı ve halkın biriken çelişki ve tepkileri üzerine kuruludur. İktidar, zayıflayan toplumsal desteği, sermaye grupları ise işçi sınıfının artan eylemleri nedeniyle huzursuzdur. CHP de dahil olmak üzere tüm egemen sınıf klik ve temsilcilerinin üzerinde ortaklaştığı konu halkın ey-

ekonomisini ve halkın beslenme sorununu ciddi oranda etkileyen bir gerçeğe dönüştü. Erdoğan tarafından yapılan açıklamaya göre, önümüzdeki dönemde sert ekmeçlik buğdayın tonu 1350 TL'den, makarnalık buğday 1450 TL'den, arpa 1100 TL'den alınacak. Ancak bir önceki yılın aynı dönemine göre mazot fiyatı 2018 yılı Eylül-Ekim aylarında yüzde 33-35, üre gübresinin fiyatı yüzde 82-99, DAP gübresinin fiyatı yüzde 93-102, tarım ilacı fiyatının da ortalama yüzde 70 civarında artış gösterdi. Açıklanan alım fiyatlarının üreticinin kaybını karşılamaktan çok uzak olduğu ortadadır. Çiftçinin üretim maliyetinden daha aşağı seviyelerde alımların belirlendiği bu şartlarda ithalata bağımlılık artmaya devam edecektir. Sebze enflasyon rakamları yüzde 103'e ulaşırken, halk sebze ulaşamaz oldu. Bu koşullarda üretici ürününü değerinde satamazken tüketici ise pahalılıkla boğuşmaktadır. İktidarın "Tarımda Birlik Projesi" olarak duyurduğu politikaların tarımı holdinglere teslim edeceği ve daha fazla dışa bağımlı hale getireceği ortadadır.

tahminleriyle dahi örtüşmüyordu. Nisan ayı Tüketici Fiyat Endeksi (TÜFE) ekonomistlerin yüzde 20'nin biraz üzerindeki tahminlerinin altında olarak yüzde 19.5 olarak açıklandı. Enflasyonun geçen aya göre de yüzde 0,20'lik bir düşüş gösterdiği açıklandı. Üretici Fiyat Endeksi (ÜFE) ise ciddi bir artışa geçerek yüzde 30.12 olarak açıklandı. TÜİK'in enflasyonu düşük göstermeye çalıştığı herkes tarafından biliniyor ancak iktidar bu yolla biraz daha zaman kazanmayı umuyor.

DÖVİZ YÜKSELİYOR, SERMAYE 'KAYGILI'

Seçimin yenilenmesi kararının ardından Dolar 6.19'a kadar yükselirken Euro ise 6.95'i gördü. Fon yöneticilerinin görüşlerine yer veren Bloomberg, "yatırımcıların TL'den tüymeye başladığı" haberini verdi. Kredi derecelendirme kuruluşu Fitch'in Türkiye analisti ise İstanbul'da seçimlerin yenilenmesinin ekstra belirsizlik anlamına geldiğini belirtti. Benzer bir biçimde New York Times gazetesi ise sosyal kargaşa ve yeni bir ekonomik kriz ihtimaline vurgu yaptı. İstanbul Sanayi Odası Başkanı "Zorlu bir stres

leme geçmesinin önüne geçebilmektedir. Çünkü onlar için asıl "beka sorunu" burada baş göstermektedir.

İstanbul seçimlerinin YSK eliyle iptal ettirilmesinde AKP-Erdoğan'a yön veren korku adım adım iktidarını kaybetme korkusuydu. Bu süreçte ihaleler, şirketler, sosyal yardımlar, hibeler, tarikatlar, sendikalar vb. birçok başlıkla ifade edilen İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin AKP-Erdoğan için aynı zamanda bir iktidarda kalma sorunu olduğu açıkça görüldü. Ekonomik kriz koşullarında, düzeniçi dahi olsa iktidara karşı bir alternatifin şekillenmesi, AKP-Erdoğan'dan kaçışı hızlandıracak bir gelişme olarak ciddi tehlikeler barındırıyordu. Bu tehlikle yüzleşmekten korkan iktidar aslında başka bir risk olarak halk nezdinde ciddi etkileri olacak bir karara, İstanbul seçimlerinin iptaline imza attı. Böyle bir kararın alınabilmesinde düzeniçi muhalefet güçlerinin korkaklığı ve halkın örgütsüzlüğü belirleyicidir. Doğal olarak bu dönemde üzerine yoğunlaşılması gereken temel konu da halkın tepkisinin açığa çıkarılması ve örgütlenmesidir.

1 Mayıs'ta gözaltına alınan Partizan okuru Ünal Yiğit tutuklandı

HABER MERKEZİ- '77 1 Mayıs'ından bugüne 1 Mayıs'ın kutlama alanı olarak sembolleşen Taksim Meydanı'na girmek istedikleri için gözaltına alınan 52 kişi serbest bırakıldı, Partizan okuru Ünal Yiğit tutuklandı.

1 Mayıs günü Taksim Meydanı'na çıkmak isterken gözaltına alınan 114 kişiden 62'si, Emniyet'teki işlemlerinin ardından serbest bırakılmıştı. Aralarında Partizan okurları, SGDF üyeleri, Mücadele Birliği okurları, Devrimci Gençlik Dernekleri üyeleri ve Halk Cephelemlerinin de olduğu 52 kişi adliyeye sevk edilmişti.

9 kişi savcılıktan serbest bırakılmış, 44 kişi ise ifadeleri alınmadan savcılık tarafından tutuklanmaları talebiyle mahkemeye sevk edilmişti.

Gözaltına alınarak mahkemeye sevk edilen Partizan okuru Ünal Yiğit tutuklanırken, aralarında üç Partizan okurunun da olduğu 43 kişi ise yurtdışı çıkış yasağı ile serbest bırakıldı.

HABER MERKEZİ- 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü Türkiye'nin birçok kentinde coşkulu ve kitlesel bir şekilde kutlandı. İstanbul'da sendika ve çok sayıda devrimci-demokrat kurumun katılımıyla Bakırköy'de 1 Mayıs mitingi gerçekleştirilirken, Taksim Meydanı'na çıkmak isteyen 150'ye yakın kişi polisin gözaltı terörüyle karşı karşıya kaldı.

Türkiye Kürdistanı'nın birçok kentinde 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü vesilesiyle yapılan yürüyüş ve mitinglerde, Abdullah Öcalan'a yönelik tecridin kaldırılması istendi. Diyarbakır'da tutsak ailelerinin beyaz tülbentleri polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Düzenlenen etkinliklere Leyla Güven öncülüğünde başlayan açlık grevleri ile hapishanelerde devam eden açlık grevleri ve ölüm oruçları damgasını vurdu. Yapılan konuşmalarda, "Bu çığılığı duyun. Ölüm-lerin önüne geçin. Tecrit son bulsun. Çocuklarımız yaşasın" mesajı verildi.

ANKARA

Ankara 1 Mayıs'ında Atatürk Kültür Merkezi'nden (AKM) Tandoğan Mey-

danı'na yürüyen emek ve demokrasi güçlerinin pankart ve dövizlerinde kıdem tazminatının gaspından, hayat pahalılığına, 3600 ek gösterge talebinden, çocuğa yönelik istismara kadar pek çok farklı konuya ilişkin talep ve tepkiler yer aldı.

MERSİN/TARSUS

Mersin Tarsus'ta saat 14:00'de Cetvel Köprüsü üzerinden başlayan yürüyüşe Yeni Demokrasi ve Partizan okurları "Umut Mücadeleyle Büyüyor" pankartı ile katıldı. Cumhuriyet Meydanı'na kadar düzenlenen yürüyüşte kitlenin geçen yıla göre daha kalabalık ve coşkulu olduğu görüldü. 1 Mayıs mitinginde kortejlerin Cumhuriyet Meydanı'na gelmesiyle; kitle devrim ve demokrasi şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşunda bulundu.

Miting, Tarsus Emek Platformu'nun ortak basın açıklamasının okunmasının ardından yerel müzik gruplarının verdiği konserler ile sona erdi.

ANTAKYA

Antakya'da bu sene 1 Mayıs çok sayıda sendika, devrimci demokrat

kurumun katılımıyla kutlandı. Antakya Doğu Okullarının önünde saat 2'de toplanmaya başlayan kitle saat 16.00'da miting alanına hareket etti. Polis kontrol noktasından geçiş sırasında AKA-DER'in "Biz geziciyiz siz gidicisiniz" pankartına polisin saldırısıyla arbede yaşandı ve 7 kişi gözaltına alındı.

İZMİR

İzmir'de Gündoğdu Meydanı'nın ev sahipliği yaptığı 1 Mayıs kutlamasına on binlerce kişi katıldı. Emek sömürsüne, kadına yönelik şiddet ve açlık grevlerine dikkat çekilen mitingde Partizan ve YDG de pankart ve flamlarıyla alandaki yerini aldı. Tertip Komitesi adına yapılan konuşmada faşizmin ömrünün uzun olmadığı, meydanları dolduran işçilerin faşizmin sonunu getireceği ifade edildi.

Avrupa'da 1 Mayıs coşkusu

ALMANYA- Avrupa'nın birçok ülkesinde 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü coşkuyla kutlanırken, Paris'te Sarı Yeleklilerin öfkesi 1 Mayıs'la birleşti. Basel, Lozan, Zürih, Paris, Stras-

bourg, Londra, Innsbruck, Viyana, Linz, Ulm, Stuttgart'ta düzenlenen yürüyüş ve mitinglere binlerce kişi katıldı.

PARİS

Sarı Yeleklilerin eylemlerinin hıf-talardır oldukça yoğun sürdüğü Paris'te yapılan 1 Mayıs eyleminde polis saldırısıyla birlikte çatışmalar çıktı.

Montparnasse Garı önünden başlayan yürüyüşe kısa süre sonra polis saldırısı gerçekleşti. Gün sonu alınan

bilgilere göre ise 250'den fazla kişi gözaltına alındı.

LONDRA

Londra'da, sendikaların oluşturduğu 1 Mayıs Tertip Komitesi'nin çağrısıyla Karl Marks Kütüphanesi'nin önünden Londra merkezde bulunan Trafalgar Meydanı'na kadar bir yürüyüş yapıldı.

Türkiyeli ve Kürdistanlı göçmenlerin yoğun şekilde katıldığı yürüyüşe Londra Partizan da "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi" ve "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı İngilizce pankartıyla yerini aldı.

INNSBRUCK

1 Mayıs platformunun organize ettiği miting ve yürüyüşte yerli ve göçmen devrimci-demokrat kurumlar kitlesel bir şekilde yer aldı.

ATİGF korteji yürüyüşte ATİGF'in 1 Mayıs'a ilişkin çıkarmış olduğu Al-

manca-Türkçe bildirileri yaygın olarak dağıttı. Yürüyüşün bitiminde Kaypakkaya anma gecesine katılım çağrısı yapıldı.

STRASBOURG

Avrupa'nın birçok yerinde olduğu gibi Fransa'nın Strasbourg şehrinde de 1 Mayıs'ta işçiler, emekçiler ve göçmenler alanları doldurdu.

Türkiyeli kurum ve göçmenlerin yoğun katıldığı yürüyüşte Partizan korteji de kitlesel ve coşkuyla yerini aldı.

STUTTART

Almanya Stuttgart Marienplatz'da binlerce kişi bir araya gelerek, Markplatz'a doğru yürüyüşe geçti.

Partizan tarafından buluşma alanı Marienplatz'a beş ustanın olduğu "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!" pankartı ve Kaypakkaya'nın olduğu Partizan flamlarıyla gelindi.

"İcazetli" 1 Mayıs ve Devrimci 1 Mayıs!

Enternasyol proletaryanın kavga günü olan 1 Mayıs'ı geride bırakırken, devrimciler cephesinden düşündürülmesi gereken birçok yön de açığa çıkmış bulunmaktadır. DKÖ'ler ve devrimci-demokrat kurumlar günler öncesinden 1 Mayıs'ın nasıl ele alınması ve nasıl kutlanması gerektiği üzerine toplantılar yapmıştı. Toplantılarda açığa çıkan iki eğilim vardı. Birincisi; 1 Mayıs'ın tarihsel önemi ve değeri olduğu için Taksim'de kutlamak iken, ikincisi de; daha kitlesel ve "olaysız" geçmesi kaygısıyla devletin gösterdiği bir yerde kutlamaktır. DKÖ'ler, devrimci ve reformist kurumların birçoğu "yasaklı" olması gerekçesiyle Taksim'i gündemlerine dahi almayıp, Kadıköy'de kutlama yönlü irade gösterdi. Kadıköy'de kutlama yapmak için de "izin" çıkmayınca, bu konuda ısrarcı olup birçok kez görüşme dahi gerçekleştirdiler. Aynı iradenin Taksim için gösterilmemesi ayrı bir trajedyken son olarak 1 Mayıs'ı devletin icaz ettiği yerde-Bakırköy'de- kutlama kararı aldılar. Devletin yasaklayıcı zihniyetine karşın, içerisinde Partizan'ın da bulunduğu bir kaç devrimci kurum ve sendika ise 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkma iradesi sergilemiştir.

TARİHSEL SORUMLULUK, KORKU DUVARLARINDAN DAHA BÜYÜKTÜR

1976 1 Mayıs'ı 300 bini aşkın kişinin katıldığı büyük kitlesel gösteriyle kutlandı. O yıl ki 1 Mayıs kutlaması sonunda Türkiye ilk 1 Mayıs şehidi-

ni verdi. Mehmet Kocadağ yoldaş eylemden dönerken MİT tarafından sinsice bir takip sonucu kaçırılarak katledildi. 1977 1 Mayıs'ı 500 bini aşkın emekçiyle coşkuyla kutlandı. CIA, MİT, Kontrgerilla aracılığıyla tezgâhlanan katliam sonucunda 36 emekçi katledilerek 1 Mayıs alanı kana bulandı. 1979'a gelindiğinde ise Maraş Katliamı bahane edilerek sıkıyönetim ilan eden faşist Ecevit hükümetinin tüm çabalarına rağmen şehirlerde 1 Mayıs yaşatıldı. 12 Eylül Askeri Faşist Cunta'sından ötürü 1 Mayıs direnişi kesintiye uğradı. 1989'da 1 Mayıs'ta alanlara dolan kitle sayısının 100 bini aşkın olmasından ziyadesiyle rahatsız olan faşist düzen, M. Akif Dalcı'yı katlederek 1 Mayıs'ı tekrar kana buladı. 1990'da devrimciler, 1977 1 Mayıs'ında dökülen kanları direnişin gücü haline getirmek için Taksim'i zorladılar. Direniş karşısında hâkim güçler helikopterlerden otomatik silahlarla kitleyi taradılar. Gülay Beceren bu saldırı esnasında yaralanarak felç oldu. Gözaltına alınanların bir kısmı tutuklandı. 1980 sonrası katılımın en yoğun olduğu 1 Mayıs eylemi 1996 yılında gerçekleştirildi. 1990 sonrası yakalanan devrimci çıkış, toplumun çeşitli kesimlerinin tırmanışa geçen muhalif sesi, 1 Mayıs eyleminde yükseldi. Bu eylemde faşizmin saldırısı devrimci direnişle cevaplandı ve açılan ateşle Dursun Adabaş, Hasan Albayrak ve Levent Yalçın katledildiler.

1 Mayıs'ın tarihçesi ülkemizdeki işçilerin, emekçilerin ve devrimcilerin

mücadelesinin genel iz düşümünü göstermektedir. İşçiler toplumsal muhalefetle paralel olarak, kimi zaman azalan, kimi zaman çoğalan katılımlarıyla istem ve taleplerini dile getirmiş, üretimden gelen güçlerini kullanmış ve bunun karşısında pervasız saldırılarda bulunan faşist TC'nin polisiyle, askeriyle karşı karşıya gelmiştir. Devlet kimi zaman katliamlara başvurarak kimi zaman 1 Mayıs'ı yasaklayarak, kimi zaman ise eylem alanlarını yasaklamaya çalışarak faşist yüzünü göstermiş ve toplumsal muhalefeti engellemeye çalışmıştır. Günümüzde de kıdem tazminatını gasp edecek yasalarla, özelleştirmelerle, tarımda uygulanan kotalarla, gerillaya dönük düzenlenen sınır içi-sınır dışı askeri operasyonlarla, gençliğe yönelik eğitim ve mesleki hak gasplarıyla toplumun tüm kesimleri sistemin saldırılarına maruz kalmakta, kazanılmış hakları dahi geri alınmaya çalışılmaktadır. Ancak hakim düzene karşı halkımızın tepkisi de yükselmektedir. Saldırıları cevapsız bırakılmamaktadır. İşçiler, kamu emekçileri özelleştirmeye ve sendikasızlaştırmaya karşı grevlerle beraber, iş bırakma eylemleri ve kitlesel, coşkulu yürüyüşlerle kölelik yasalarına boyun eğmeyeceklerini ilan etmekte. İşçiler, emekçiler, gençler, kadınlar, LGBTİ'ler baskı ve zor yolu ile sindirilmek istenmekte, ancak planlar tutmamaktadır. Onların en büyük korkuları, faşist saldırganlığa karşı direnme cüreti gösterenlerdir. Sadece korkularını bü-

yütme değil, aynı zamanda anın bize yüklediği, işçi sınıfı ve emekçi halkın somut taleplerini meydanlarda dile getirmek görevimiz olmalıdır. 2019 1 Mayıs'ında olduğu gibi işçiler, emekçiler, Kürtler, gençler, toplumun ezilen-dışlanan her kesimi geleceğine sahip çıkacaklarını, saldırılara boyun eğmeyeceklerini ilan etmeye, özgür bir gelecek ve demokratik, bağımsız bir ülke taleplerini dile getirmeye devam edeceklerdir.

1 MAYIS'IN KIZIL RUHU TAKSİMİ KAZANDIRACAKTIR!

Bu yıl ki 1 Mayıs kutlamalarında Taksim'e çıkmak isteyen onlarca kişi gözaltına alınmış bir Partizan okuru ise tutuklanmıştır. Bedel olarak devrimcilerin payına düşen gözaltı ve tutuklamalar devrimcileri yıldırılmayacağı gibi sınıf bilincini daha da yükseltecektir. Korku duvarlarına mahkum olan kesimler ise "olaysız-çatışmasız" bir 1 Mayıs için "dostlar alışverişte görsün" tatminkârlılığıyla tarihselliğinden uzak, içi boşaltılmış, coşkusuz ve ruhsuz kutlamalarla yetinmişlerdir. 1 Mayıs'ın kızılığına yaraşan irade Taksim'e çıkan yollarda sergilenmiştir.

Devrimciler icazetli alanlarda bahsedilen sınırları tanımayıp, mücadelelenin sınırsız meşruluğuyla hareket etmeye devam edeceklerdir. Kuşkusuz 1 Mayıs'ın kızılığının öğrettiği direnme kararlılığı ile, işçiler ve emekçiler Taksim Meydanı'nı yeniden kazanacaktır!

Anaların direnişi tüm saldırılara rağmen sürüyor!

HABER MERKEZİ- Açlık eylemlerine katılan tutsakların aileleri Gebze, Menemen, Diyarbakır ve Batman'da bulunan hapisanelerin önünde, direnişe dikkat çekmek için basın açıklamaları ve eylemler yapıyor. 29 Nisan'da ise Bakırköy Hapishanesi önünde ölüm orucu ve açlık grevindeki çocuklarıyla görüşen anneler oturma eylemine başladı. Anneler her gün öğlen saat 12.00'de oturma eylemi yapmayı kararlaştırdı. 2-3-4 Mayıs tarihlerinde ise annelerin yap-

mak istedikleri oturma eylemlerine polis biber gazı ve plastik mermiyle saldırarak toplamda 20'ye yakın gözaltı yaptı.

Açlık grevi ve ölüm orucunda olan tutsak annelerinin Bakırköy Hapishanesi önünde yapmak istedikleri oturma eylemine 4 Mayıs'ta polis saldırdı. 2'si avukat 6 kişi darp edilerek gözaltına alındı.

Hapishane yakınında toplanan anneler, yürüyüşle hapishane önüne gel-

mek istedi. Tutsak annelerinin önünü kesen polis kitleye saldırdı. Saldırıda avukatlar Murat Aksak ve Meltem Özer ile Simamperi Akyıldız, Huri Turgut, Behiye Dağ, Necibe Baran, Sakine Yakup gözaltına alındı.

HDP Milletvekilleri Dilşat Canbaz, Ali Kenanoğlu ve Tuma Çelik ise hapishane önünde polis tarafından tehdit edildi.

Gözaltılara tepki gösteren aileler "Biji Berxwedana Zindana" sloganları atarak, Şirinevler Meydanı'na kadar yürüdü. Meydanda son bulan yürüyüşün ardından saldırıya tepkilerini dile getiren aileler "Çocuklarımız ölüyor, biz buna sessiz kalamayız." "Biz her gün buraya geleceğiz." "Bu iş çözülene kadar geleceğiz" ifadelerini kullanarak eylemlerini sonlandırdı.

Öğlen saat 12'de Bakırköy Hapishanesi önünde toplanarak oturma eylemi ve basın açıklaması gerçekleştirmek isteyen tutsak annelerine 2 Mayıs tarihlerinde de gaz bombası ve plastik mermiyle saldıran polis 15 kişiyi gözaltına almıştı. 3 Mayıs'ta gerçekleştirilen oturma eyleminde ise 2 avukat ve 2 anne gözaltına alınmıştı.

"Söz söyleme değil eyleme geçme vaktidir"

HABER MERKEZİ – Gebze Hapishanesi'nde ölüm orucuna giren Ardıl Çeşme, "Artık sözün bittiği yerdeyiz. Söz söyleme değil eyleme geçme vaktidir. Ya kazanacağız ya kazanacağız" dedi.

PKK Lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle açlık grevi eylemini ölüm orucuna dönüştüren 15 tutukludan biri olan Ardıl Çeşme, ailesiyle Gebze Kadın Kapalı Hapishanesi'nden yaptığı telefon görüşmesinde kamuoyuna seslendi.

Açlık grevlerine dönük yaklaşımı yetersiz gördükleri için ölüm orucu kararı aldıklarını belirten Çeşme, şu mesajı verdi: "İlk grupta açlık grevine giren arkadaşlarımızın durumu bildiğiniz gibi kötüye gidiyor. Ve gördük ki bu eylem böyle yeterli olmayacak. Halkımızın katılımı da eylemlere karşı yetersiz. Biz de durumu değerlendirdik ve bu eylemimizin yeterli olmadığını gördük. Neyi bekleyecektik? Halkımızın sessizliği bizlere çok çok ağır geldi.

Artık devrime adım atmanın zamanı gelmiştir. Ya bu devrim gerçekleşecek ya gerçekleşecek. Bunun dışında diyeceğimiz farklı bir şey yoktur. Artık sözün bittiği yerdeyiz. Söz söyleme değil eyleme geçme vaktidir. Bu yüzden de biz ölüm orucuna girdik.

Halkımız bir şey yapmadığı için yük bizlerin sırtına yüklendi. Bu yüzden bu kararı aldık ve sonuna kadar da götüreceğiz. Halkımız bizim mücadele tarihimizi çok iyi biliyor. Hayrilerden, Kemallerden başlamış bugün yine aynı noktaya gelmiştir. Peki neden? Halkımızın bunu kendisine sorması gerekiyor. Neden bu sürece geldik diye sorulması ve cevaplanması gerekiyor. Çünkü kimse üstüne düşeni yapmadı ve nefesler artık bizleriz."

"Tertele Dersim 37-38 Xo Vîra Mekê"

KARTAL- 4 Mayıs 1937'de Bakanlar Kurulu toplantısı ile hayata geçirilen ve 38'den bugüne kadar devam eden Dersim Tertelesi'nde katledilenler dün (4 Mayıs) İstanbul Kadıköy'de anıldı.

Dersim Dernekleri Federasyonu DEDEF ve Avrupa Demokratik Dersim Birlikleri Federasyonu (ADEF)'in çağrısı ile Kadıköy Rıhtım'da onlarca kişi bir araya gelerek "Dersim katliamını unutmamak" dedi. Mumların

yakıldığı, lokmaların dağıtıldığı anmaya Munzur Çevre Derneği (MÇD)'de, "Tertele Dersim 37-38 xo vîra mekê" yazılı Zazaca dövizler ile katılım sağladı.

Dersim Tertelesi'nde katledilenler şahsında yapılan saygı duruşu ile başladı. "4 Mayıs Dersim Tertelesi Günüdür! Hiç bir şeyi unutmamak! Hiç bir şeyi affetmedik!" yazılı bir pankart açıldı.

Anmada, Dersim coğrafyasında ger-

çekleştirilen katliamların, zulümlerin ve işkencelerin unutulmayacağına ve unutturulmayacağı vurgulandı.

PKK Dava Tutsakları: Direnişten Asla Vazgeçmeyeceğiz!

HABER MERKEZİ- Asrın Hukuk Bürosu, müvekkilleri Abdullah Öcalan ile 2 Mayıs'ta gerçekleştirdiğini duyurduğu görüşmenin ardından açlık grevinde olan tutsaklar tutumlarına dair kamuoyunu bilgilendirdi.

PKK ve PAJK'lı dava tutsakları adına açlık grevindekilerin tutumuna dair Deniz Kaya'nın yaptığı açıklamada: "12 Ocak'ta Öcalan'ın kardeşini im-

ralı'ya göndermelerinin temel amacı tecridi devam ettirmek ve bu görüşmeyle direnişi kırmak olduğu çok net olarak bilinmektedir" denilerek 2 Mayıs tarihinde Abdullah Öcalan ile yapılan görüşmeyi olumlu ve değerli bulduklarını ekledi.

Dışarıda direnişe ses veren ailelerin onlar için moral kaynağı olduğunu vurgulayan Kaya, "Dışarıda analarımız

direniyor içerde evlatları, direnişimizin kapsamı sadece bizlerle sınırlı olmamalıdır. Çünkü tecrit özünde tüm topluma uygulanmaktadır. Bu nedenle direnmek dışında herhangi bir alternatifimiz bulunmamaktadır. Hiçbir ikircik yaşamadan bilinçli bir şekilde eylemimizi sürdürürken büyük bir kararlılık sahibi olduğumuz bilinmelidir. Talebimiz kabul edilene kadar direnişten asla vazgeçmeyeceğiz" dedi.

Sessizliği Açlık Grevi Direnişinin Cüretiyle Parçalayalım!

7 Kasım 2018'de DTK Eş Başkanı ve HDP Hakkâri Milletvekili Leyla Güven'in başta Abdullah Öcalan olmak üzere tüm hapisanelerde siyasi tutsaklar üzerindeki tecridin kaldırılması talebiyle başlattığı açlık grevi, bugün 3000'in üzerinde devrimci, demokrat, yurtsever tutsağın katılımı ve kararlılığıyla, 15 tutsağın ise ölüm orucuna dönüştürerek sürdürdüğü direnişi devam ediyor.

Kürt düşmanlığı ispatlı Türk devletinin bu süreç boyunca, direnişi kırma ve görünmez kılma politikaları olmak üzere tutsaklar gibi tutsakların başlattığı açlık grevi direnişinin de tecrit edilmeye çalışıldığı, kamuoyunun burjuva medya eliyle algısal bir kontrol altında tutma politikaları sürüyor. Direnişin gelişimi içerisinde açlık grevinin yanı sıra yurtsever tutsakların tecrit, saldırı, teslim alma politikaları ve baskılara karşı geliştirdiği direngen tutum bedeni siperleştirme, fiziksel varlığını düşünsel varlığının ön koşulu haline getirmenin yansıması olarak feda eylemlerine dönüşmüştür. Direniş bu aşamada oluşan kamuoyu ile birlikte ağır tecrit koşullarında ölüm orucu boyutu da kazanmıştır. Faşist devletin tecrit altına alarak silahsızlandırdığını sandığı tutsakların eylemleri ölümü silaha dönüştüren direnişi, feda ruhuyla adanmışlıkta sınır tanımamanın örnekleriyle faşist devletin saldırı hamlelerini boşa çıkarmanın göstergesi olarak somutlaşmaktadır. Devletin mevzi kazandığını düşündüğü anda, psikolojik üstünlüğü eline aldığını sandığı böylesi süreçlerde hapisaneler cephesinde insanlığın onurunu ve kurtuluşunu yaşama sebebi sayan devrimci irade karşısında çaresizliğin vücut bulmuş hali olan zulme karşı bu eylemler tutsaklara psikolojik olarak önemli bir üstünlük kazandırmıştır.

Bütün bu süreç boyunca tecride karşı açlık grevi direnişinin alacağı boyuttan kaygılı olan ve aynı zamanda içte ve dışta politik, askeri, ekonomik kriz halinde bulunan Türk devleti bir yanda bilindik faşist politikalarına ağırlık verirken diğer yandan da yerel seçimler ekseninde halkı oyalama politikalarına da sarılmıştır. Demokrasi söylemleri eşliğinde, komedinin sahnelendiği oyuna bir figüran olarak halkı, devrimci, demokrat ve ilerici güçleri de katarak zaman kazanma hamlelerini geliştirmektedir. Halkın seçimlerle meşguliyeti sırasında ortaya çıkan tablo direnişin perdelenmesi özelliğini de kapsamaktadır.

Tam da bu eksende faşist Türk devleti grevin başladığı günden bu yana direnişin bitirilmesi için çeşitli hamleler yapmış ve girişimlerde bulunmuştur. Abdullah Öcalan'ın kardeşi Mehmet Öcalan ile 12 Ocak 2019 görüştürülmesi bu hamlelerden birisiydi. Bu görüşmenin ardından kamuoyunda ve devlet bakımından açlık grevlerinin bitirileceği vb. beklentisi tam olarak gelişme de hamlenin sonuçlarının görülmesi ve direnişin kapsamı ve kararlılığının ölçülmesi bakımından

izin verilen bu görüşmeyi devletin bir taktiği olarak okumak gerekmektedir. Başta devrimci, demokrat ve ilerici güçler olmak üzere tüm kamuoyunda açlık grevlerinin Abdullah Öcalan'dan gelecek bir açıklamayla sonlandırılacağına ilişkin beklenti ya da "öngörü" olduğunu söylemek mümkün. Bunun altında yatan sebeplerden birisi daha önceki açlık grevlerinin bu biçimde sonlandırılmış olmasıdır. Bu eksende Abdullah Öcalan'dan gelecek açıklamanın bu yönde seyredeceğine olan "inanç" kuvvetle mümkün görülüyordu. Hatta söylenebilir ki bu beklenti genel kamuoyunda direnişin yeteri kadar sahiplenilmemesi biçiminde yansıyan sessizlik olgusunun da sebeplerinden birisi olarak okunabilir.

Direnişin bitirilmesi hamlelerinden bir diğeri ise 2 Mayıs günü Abdullah Öcalan'ın iki avukatıyla yaptığı görüşmedir. 6 Mayıs günü kamuoyuna açıklanan görüşme sonuçlarından bu ortaya çıkmıştır. Yapılan açıklama bir sürpriz içermemektedir. Bilinenin tekrarı olan, kamuoyunda oluşan öngörünün haklılığını ortaya çıkaran açıklama Abdullah Öcalan ve imzacı üç tutsağın esas olarak açlık grevlerinin bitirilmesini istediğinin açık olmayan

ifadesidir. Açıklamanın direkt Abdullah Öcalan tarafından yapılmaması İmralı F Tipi Hapishanesi'nde bulunan Abdullah Öcalan, Hamili Yıldırım, Ömer Hayri Konar, Veysi Aktaş'ın imzasıyla yapılması ise Türk devletinin bir hamlesi mi yoksa görüşmenin politik bir şifresi olarak ulusal hareketin bir taktiği mi olduğu ise süreç içerisinde anlaşılacaktır. Abdullah Öcalan ise açıklamada özetle "toplumsal uzlaşmaya ihtiyaç olduğu", "kutuplaşma ve çatışma kültüründen uzak demok-

anlamına gelmesine rağmen "açlık grevlerinin talepler kabul edilinceye kadar süreceği", "hiçbir ikircik yaşamadan bilinçli bir şekilde eylemimizi sürdürürken büyük bir kararlılık sahibi olduğumuz bilinmelidir" diyerek tutsaklar adına yapılan açıklamayla Kürt Ulusal Hareketi bir ilkin altına imza atmıştır.

Deniz Kaya'nın yaptığı açıklamada görüşmenin olumlu olduğu söyleminin yanı sıra özellikle yapılan direnişin kırılmak istendiği olgusunun Abdullah Öcalan ve üç tutsağın açıklamasına verdiği yanıt açısından da ayrıca önemli bir gelişme olarak okunmalıdır. Ulusal hareketin politik taktik ve stratejik hamleleri, önderlik anlayışı ve geleneği açısından dikkat çekici olan bu yaklaşımı bugünü ve yarınıyla birlikte sürecin okunması bakımından farklı görüşlere yorumlanabilir. Açlık grevlerinin ölüm orucuna dönüştüğü bu aşamada taleplerin kabul edilinceye kadar direnişin süreceği kararlılığının göstergesidir. Açlık grevleri ile başlatılan esasta Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması hedefini içeren ancak alt metninde Türk devletinin Kürt düşmanı politikalarını geriletme ve bu açıdan da ulusal hareketin örgütlü gücünü

toparlama, moral ve kitle gücünü koruma anlamlarını da içeren açlık grevi direnişi, kapsamına aldığı boyutu çoktan aşmıştır. Hem Abdullah Öcalan ve üç tutsağın ortak yaptığı açıklamada hem de hem de PKK ve PAJK'lı tutsakların yaptığı açıklamada Türkiye'nin sınırlarının ötesinde Suriye politikalarıyla da ilintileri ortaya çıkmıştır. Açıklamanın başında yapılan Suriye'nin bütünlüğü ve Türkiye'nin hassasiyetlerine karşı SDG'nin duyarlılığa çağrılması bunu açıklamaktadır ve çok su götürcek tartışmalara kapı aralamaktadır. Sonuç olarak Abdullah Öcalan'ın avukatlarıyla görüştürülmesi tecridin kaldırıldığı taleplerin kabul edildiği anlamına gelmiyor. Aksine ailelerin hapisane önlerinde başlattıkları nöbetlerle her gün saldırıya maruz kalma, gözaltına alınma pahasına direnişin dışarıda da örgütlenip geliştiği bir aşamada olması izlenecek yolu göstermiştir. Devlete geri adım attırmanın tek yolunun direnişten geçtiğinin ispatı niteliğindedir. Şimdi içerde tutsakların dışarıda ailelerin mücadelesine ikirciksiz katılmak, talepleri sahiplenme noktasında ailelerin eylemlerinin aktif öznesi olma ve direnişi omuzlama zamanıdır.

ratik müzakere yöntemine şiddetle ihtiyaç vardır" denilmektedir. Bunun için iki parametre öne sürülmüştür; bu da Ortadoğu ölçeğinde SDG (Suriye Demokratik Güçleri) kapsamında Suriye'nin bütünlüğünün korunması, çatışma kültüründen uzak durularak, bütünlüğün anayasal güvenceye alınması, yerel demokrasi perspektifinde çözüme kavuşturulması ve bu noktada diğer parametre olarak Türkiye'nin hassasiyetlerine duyarlı olunması vurgusu yapılmıştır. Bu çerçevede açlık grevi direnişine ilişkin saygı duyulduğunun ifade edilmesinin yanına ölüm haberlerinin alınmak istenmediğinin söylenmesi ve akli, fiziki, ruhi sağlıklarının her şeyin üstünde olduğunun şifresini en iyi ulusal hareketin çözümleyeceği gerçeği de ortadadır.

Kamuoyunda oluşan bir açıklamayla direnişin bitirileceği beklentisi taleplerin kabul edilmesi ve direnişin kazanımla sonuçlanması olgusunun nasıl oluşacağını da muğlâklaştırmaktadır. Bu muğlâklaştırmaya en net yanıt tutsaklar vermiştir. Bu açıdan PKK ve PAJK'lı tutsaklar adına Deniz Kaya'nın yaptığı açıklama Kürt Ulusal Hareketi bakımından bir ilktir diyebiliriz. Yapılan açıklamanın açlık grevini bitirin

HDP'nin Seçim Başarısının Açmazı

31 Mart Yerel Seçimi katılımcı partilerin kendilerini başarılı değerlendirdikleri sonuçlarla noktalandı. Cumhuriyet İttifakı, içlerinde İstanbul, Ankara'nın da olduğu bazı büyükşehirleri kaybetmesine rağmen Millet İttifakı'ndan daha fazla oy alması nedeniyle başarılı olduğu propaganda etmekten geri durmadı. Yerel seçim öncesi İstanbul, Ankara gibi büyükşehirlerin kaybedilmesinin başkanlık sistemini tartışılır hale getireceğini söyleyen Bahçeli, sistemi tartışmamak için olsa gerek, bu sözlerini unutmuş gibi görünüyor. Bununla birlikte MHP'nin seçimden elini güçlendirerek çıktığı, AKP'nin gücünü koruyamadığı ve dahası MHP'ye daha fazla mahkum olduğunu söyleyebiliriz. AKP'nin güç kaybetme süreci parçalanmayla, yeni bir partinin oluşumuyla sonuçlanabilir.

Millet İttifakı'nda özellikle CHP açısından ise başarının kriteri AKP'nin güç kaybetmesi ve daha da önemlisi belli başlı büyükşehirlerde belediye başkanlıklarını kaybetmesi oldu. Birbirleriyle uyumlu kriterlerle ittifaklar halinde karşı karşıya gelen iki kliğin iktidar dalaşında bugünün güçlüsünün kaybetme olanağı vardır ve bu güçlü bir olasılıktır.

İki klik arasındaki iktidar dalaşında

kendine alan açmaya çalışan ve gücü oranında bunda etkinlik sağlamış görünen HDP'nin seçim başarısını toplumsal mücadelenin devrimci yönde gelişmesi bakımından değerlendirmemiz gerekir.

HDP, 31 Mart Yerel Seçimlerinde "AKP-MHP bloğunu geriletmek", "Faşizmi yenilgiye uğratmak" için fedakarlıkta bulunarak Batı'da aday çıkarılmayacağını açıklamış ve bu taktiğin "demokrasi güçlerinin mevzi kazanması"na yol açacağını ileri sürmüştü.

HDP'nin seçim taktiğinin özüne dikkat çekerek bu tavrı eleştirmiş, hakim sınıflar arasındaki çatışmaya umut bağlayıp ilerlemenin olanaklarını bu çatışmada diğer klik lehine tavır takılarak aramanın demokrasi mücadelesini geliştiremeyeceğinin altını çizmiştik.

Yerel seçim sonuçlarını değerlendirirken de HDP, AKP-MHP bloğunu yenilgiye uğratmak için bu tavrı sürdürüceğine dikkat çekti. HDP'nin bu kararlılığı tartışmamızı daha anlamlı kılmaktadır. HDP buna gerekçe olarak seçim sonuçlarındaki başarıyı işaret etmektedir. Tam da burada "elde edilen başarı ilgili politikanın doğruluğunun kanıtı olabilir mi?" sorusuna cevap aramak anlamlı olacaktır.

Cumhuriyet İttifakı'na kaybettirme denkleminde HDP'nin seçim taktiğinin başarılı olduğu doğrudur. Yerleşik düzen HDP'nin siyasal etkisinin, gücünü, harekete geçirme potansiyelini görmüştür. HDP'nin siyasal denklemin dışında tutulamayacağını, HDP'nin bu denklemin içinde kendine yer açma kararlılığının ve yerleşik düzenle iş tutma isteğinin göz ardı edilemeyeceği de seçim sonuçlarına etkisiyle anlaşılabilir. Bu başlıkları HDP'nin yerleşik düzene mesajı ya da ilgililerin çıkarılması gereken dersler olarak tanımlayabiliriz.

HDP'nin başarısını; seçim taktiğinin niteliğini, sınırlarını, ufkunu, neye odaklandığını, hangi çizgiyle örtüştüğünü, verdiği mesajı es geçerek değerlendirmek hatalı yorumlara neden olur.

Başarının tanımlandığı zemin, bu zemindeki çelişki, çelişkiyi oluşturan kutuplar ve olası kazanımlar, politikanın niteliğini ve başarının kalıcılığını belirlemede tayin edicidir. HDP'nin başarısını da seçim taktiğini kurduğu denklemin üzerinden değerlendirebiliriz.

İbrahim yoldaşa kulak vererek HDP'nin seçim taktiğinin temel niteliğini açıklamak mümkündür:

"Bir komünist hareket için elbette iki

gerici klikten birini tercih etmek söz konusu olamaz. Komünist hareket, ikisini de düşman olarak görür; ikisini de devirmek için mücadele eder ama bunlar arasındaki mücadeleye de gözlerini yummaz; bu boğuşmadan kendi hesabına azami derecede fayda sağlamak için bunların birbirine göre durumunu iyi tespit eder, en gerici olanı tercih eder, ilk ve en şiddetli saldırılarını ona yöneltir, bu arada diğer gerici kliğin mahiyetini teşhir etmekten, onunla kendi arasındaki düşmanlık çizgisini sıkı sıkıya muhafaza etmekten de geri durmaz."

HDP'nin böyle bir tavır sergilemesini beklemiyoruz. İbrahim yoldaş ilgili tavrın muhatabı olarak komünistleri işaret etmektedir. Bununla birlikte benzer tartışmalarda komünistlere düşen görev kitlelere, hakim sınıflar arasındaki çatışmada manivela rolünü reva gören her türlü anlayışla mücadele etmektir.

HDP bir devrim partisi değildir, hakim sınıfların belirlediği bir ilişki ağının içerisinde demokrasi mücadelesini geliştirmeye, "evrensel, demokratik ve hukuki ilkeleri" savunmaya; esasen orta burjuvazinin çıkarlarına uygun çözümleri devlet düzeyinde gerçekleştirmeye çalışan bir muhalif partidir. Dolayısıyla kısmen demokratik

sayılabilecek her adım, her yönelim HDP'nin politikalarının belirleyeni olabilmektedir. Komünist hareketin olanaksız gördüğü bir dönüşümü yani "tam demokratik hukukun üstünlüğüne dayanan bir devlet düzeni" olanağını HDP, orta burjuvazinin bakış açısından gerçekleştirilebilir kabul etmektedir. Bu yaklaşım özellikle hakim sınıfların farklı siyasi klikleri arasındaki çelişkiler keskinleşip yönetilemez seviyeye geldiğinde bu yaklaşım özellikle muhalif kanatla çıkar birliğinin olanaklarını siyaset için belirleyici önemde görmektedir.

İçinden geçtiğimiz dönem tam da böyle bir niteliğe, görünümüne sahiptir. Oysa İbrahim yoldaşın da altını çizdiği gibi hakim sınıfların farklı klikleri arasındaki çelişkilerin tarafı olmak işçi ve emekçiler için sadece başarısızlık doğurur. Çünkü bu klikler var olan yapının devam ettirilmesinden yanadırlar. Olası her reform hareketi, demokratik yönelim bunun öncülüğünü üstlenen egemen sınıf kliklerinden birinin tam egemenliğini gerçekleştirmesine kadar veya halk kitlelerinin güçlenmeye uygun hareketlerinin bastırılmasına kadar geçerli olabilir. AKP bunun en açık örneklerinden birini özelde Kürt halkına, genelde Türkiye'ye yaşattı!

Bu bağlamda bu yaklaşımın sınıfsal niteliğine günümüz koşullarında bir kez daha değinmek gerekir. Bağımsız bir güç olarak hareket etme yeteneği ol(a)mayan orta burjuvazi geniş yığınları düzen içindeki olanaklarla demokrasi için, reformlar için birleşmeye yani her dönemde uygun bir egemen gücün etrafında kümelenmeye davet eder. Bu, orta burjuvazinin tipik yedeklenme refleksidir.

Orta burjuvazi hakim sınıflar arasındaki çatışmada muhalif klik lehine tavır belirlerken yerleşik düzenin olanaklarından "haksızca" faydalanmadığını ileri sürer. Onun refleksi yani düzenin nimetlerinden faydalanma hamlesi özgül süreçte HDP şahsında "yerleşik düzen tarafından muhatap alınma" kararlılığına dönüşmüştür.

HDP hem seçim taktiğini hem de önümüzdeki süreç politikasını, AKP'ye kaybettirip "demokrasi güçleri"ne mevzi kazandırmak, diye formüle ederken sorunun özünü karartmaktadır. HDP'nin görmezlikten geldiği

öz, birbirini tamamlayan ikili bir özelliğe sahiptir. Bunun bir yanı sömürücü düzenin olanaklarının denetimini elinde tutmak ise diğer yanı da "her an halk karşı birleşmeye dönüşebileceği" gerçekliğidir.

Reformizm başarısını propaganda ederken geniş yığınlara da sömürücü düzeninin kaçınılmazlığını kabul ettirme yolunu seçmiş olmaktadır. 31 Mart yerel seçimlerinde elde edilen sonuç reformizmin literatüründeki "içten dönüşüm mümkündür" algısını

ni pekiştirmektedir. "Mümkün" diye sunulan da yerleşik düzenin sınırlarını ihlal etmeden toplumsal sorunların adım adım çözülebileceği safstasıdır.

Son birkaç yılda ilerlemenin olanaklarını hakim sınıflar arasındaki çatışmada gören eğilim güçlenmiştir. Kuşkusuz salt AKP karşıtlığına indirgenmiş bir siyasetin, bu eğilimin güçlenmesinde payı büyüktür. Bu eğilim yelkenlerini burjuva demokrasinin rüzgarıyla doldurmaktadır. HDP'nin seçim başarısı da bu eğilimi pekiştirme işlevine sahiptir. Bu eğilimin, daha doğru bir ifadeyle reformizmin geniş yığınlara propagandası "AKP'yi geriletebiliriz"den başka bir şey değildir. Reformizmin hanesine yazılan seçim başarısı geniş yığınların aldatılmasına hizmet etmektedir. Reformizmin elde ettiği başarı, politikanın doğruluğundan bağımsız ele alınmakta, yerleşik düzenin sınırlarını ihlal etmekten duyulan korku ile hareket edilmekte ve bu hareketin etkisi kalıcılaştırılmak istenmektedir. Reformizm açısından bu anlaşılır bir durumdur; fakat bu anlayışın devrimci saflara sızması, bu anlayışa karşı etkili bir mücadele yürütül(e)memesi düşündürücüdür.

Reformizmin bu başarı ile daha bir cesaretlendiği aşıkardır. Kitle hareketinin geriye çekildiği süreçler reformizmin, devrimci, komünist saflara sızmasının koşullarını oluşturur-olgunlaştırır. İdeolojik mücadelenin dostluğa kurban edildiği yerde bu desteklenmiş, teşvik edilmiş olur.

Bu tartışmada belirleyici nokta komünistlerin demokratik taleplere veya demokratik yöndeki gelişmelere devrimci perspektiften yaklaşabilmeleridir. HDP'nin, bugün hakim sınıfların

ölçütlere göre hareket ederler. Bu farklı ölçütler doğaldır ki "başarı"nın tanımını da farklılaştırır. Tartıştığımız konuda reformizm hakim sınıfların kliklerinden birini diğeri lehine zayıflatmayı faşizmi geriletmek, frenlemek olarak değerlendirmektedir. Oysa faşizm bu kliklerin her biri için kaçınılmazdır; burada faşizmin kaynağı hakim sınıfların zayıflığıdır. "Zayıf burjuvazi, iktidarını koruyabilmek için sürekli kitlelerin mücadelesini zorla ve şiddetle ezme yolunu seçmiştir; daha doğrusu o, varlığını ve iktidarını

korumak için buna zorunludur." (İ. Kaypakkaya) Dolayısıyla şu anda muhalefette olan klik iktidara geldiğinde kaçınılmaz olarak bugünkü kliğin sadece "yerini" almış olacaktır. Bu faşizmi geriletmek, frenlemek değildir; ne-redeyse yenilemektir!

HDP'yi ve tüm diğer reformistleri

klikleri arasındaki dalaşa etki edebilecek güce sahip olmasının esas nedeni ezilen ulusun ezen ulus egemenlerine karşı geliştirmiş olduğu mücadeledir. Bu mücadele demokratik bir içeriğe sahiptir. Bununla beraber bu mücadele, bahse konu klikler dalaşının bir kaldıraç malzemesi olarak kullanıldığında demokratik içerik zamanla zayıflar; dahası bu içeriğin devrimci mücadeleye katkısı olanaksızlaştırılır. O halde komünistlerin öncelikle, "klikler arası dalaşın malzemesi"ne dönüştürülen taleplerle arasına bir mesafe koymaları, kliklerden salt birini hedefleyip diğerleriyle aynı saflarda yer alma eğilimine karşı durmaları gerekir. Kayyım saldırısına karşı HDP'nin "tam" olarak desteklenmesi ama "Batı'daki muhalif kliğe destek" siyasetinin "tam" olarak reddedilmesi buna uygundur. Böylece HDP'nin her tavrının, her talebinin her koşulda desteklenmeyeceği de ortaya konmuş oldu. İkinci olarak belirlenen siyasetin, dolayısıyla mücadelenin ve taleplerin "geçici" dahi olsa devrim propagandasının, devrimci sloganların, dolayısıyla devrimci mücadelenin yerine konmasına da karşı durulmalıdır. Reformistlerle devrimciler farklı

bundaki rollerinden ötürü eleştirmek halkın devrimci mücadelesinin olanaklarını göstermek ve buna yüklenmek için zorunludur. Sadece böyle bir eleştiri faşizme karşı mücadeleyi halkın devrim için mücadelesinin bir parçası olarak kavramamıza olanak sunar.

Toplumsal hoşnutsuzluğun biriktiği böylesi bir süreçte kitlelere, egemen güçlerden biri lehine yedeklenmeyi salık vermek orta burjuvazinin iddiasızlığını kararlılıkla sürdürmesine işaret eder. Önümüzdeki süreç kitle hareketlerinin yükselmesinin koşullarını fazlasıyla olgunlaştırıyor. İbrahim yoldaş, "yığınların mücadelesini, gerici kliklerin bazen birini, bazen diğerini iktidara getiren bir kaldıraç olmaktan kurtaracak olan, bu mücadeleyi muzaffer bir halk devrimine dönüştürecek olan kitlelerin şiddetle gerek duyduğu komünist bir önderliktir" diyerek Proletarya Partisi'nin rolüne işaret etmiştir. Komünist Parti'nin kararlılıkla savunduğu doğru bir politika ancak kitlelerin elinde maddi bir güce dönüşerek yığınların kahredici gücünü açığa çıkarabilir ve ancak o zaman başarı doğru bir politikanın sonucu olarak kalıcılaşabilir.

İNANCIN VE BİLİNCİN SEMBOLÜ, DEVRİM

Önder yoldaşı andığımız bugünlerde dikkatimizi onu anlamaya daha fazla odaklamalıyız. O nasıl araştırdı, nasıl inceledi, nasıl bir örgütlenme faaliyeti yürüttü, kitlelerle nasıl ilişki kurdu, nasıl savaştı ve direndi? İbrahim Kaypakka'yı bu soruların cevabını arayarak okumalıyız.

Komünist önder İbrahim Kaypakka'nın işkencede katledilişinin 46. yılındayız. Önder yoldaşı andığımız bu süreçte gerek ona gerekse de Deniz Gezmiş, Mahir Çayan gibi dönemin devrimci önderlerine dair birçok söz söylenmekte, değerlendirilmeler yapılmaktadır. Çeşitli liberal aydın, yazar, oyuncu, yönetmen vb. tutalım da devrimci ve demokrat çevrelere kadar birçok kesim, devrimci önderler şahsında ülkemiz sınıf mücadelesinin sıcak dönemlerine ve bu dönemlerin devrimci öznelerine dair yığınlarca tespit ve değerlendirmelerde bulunmaktadır.

Biz şimdilik sadece tarihi, devrimci "kahramanları" anlatma furyasında İbrahim Kaypakka'nın ismen bile geçmemesine dikkat çekmekle yetinelim ve bu bilinen inkar ve yok sayma politikasının faşist devlet dışında burjuva liberal kesimlerce de devam ettirildiğine vurgu yapmış olalım. Ve önder yoldaşımızın katledilişinin 46. yıldönümünde onu bir kez daha tanımaya, anlamaya ve kavramaya çalışalım, nasıl bir mirasın taşıyıcısı olduğumuzu görelim. Daima söyledik; "O saklanmaya çalışılan bir meşaledir", "Onun görüşleri hiçbir çuvala sığmayacak kadar keskin birer mızraktır", "Onun tezleri herkesin eline almaya cesaret edemeyeceği ateşten bir kordur". Kaypakka incelendiğinde bu tespitlerin doğruluğu anlaşılacaktır. '71 devrimci çıkışı olarak ifade edilen tarihsel kesit, Türkiye Devrimci Hareketi'nin doğumu olarak değerlendirilebilir. Bu çıkış ülkemizdeki sınıf mücadelesinin, gelişen toplumsal hareketin devrimci bir nitelik kazanmasının önünü de açmıştır. Kendili-

ğinden gelişen kitle hareketlerinin (Kavel Direnişi, Saraçhane Mitingi, 15-16 Haziran Direnişi, köylülerin toprak işgalleri vb.) devrimci ve komünist bir önderlik olmaksızın egemenlere karşı bir kazanım elde edemeyeceği düşüncesi gittikçe berraklaşıyordu. '71 devrimci çıkışını gerçekleştiren özneler, bu gerçekliği kavramış ve harekete geçmişlerdir. Bu yanıyla da ülkeye hakim olan reformist-revizyonist gelenekten keskin bir kopuş gerçekleştirilmiştir. Reformist-revizyonist çizgiye karşı sürdürülen mücadele sınıf mücadelesinin temel mücadele alanlarından biridir. Her ülkenin sınıf mücadelesi benzer süreçlerden geçmiştir. Bu arenada Marksist çizgiyle burjuva ideolojinin uzantısı olan reformist-revizyonist çizgi sürekli bir çatışma içerisinde olmuştur. Ülkemizdeki '71 devrimci çıkışı da bu çatışma ve kopuş sürecinin yaşandığı bir dönemdir. Bu döneme kadar sınıf mücadelesi sahasında yer alan, kitleleri örgütlemek ve iktidarı almak hedefiyle hareket eden devrimci veya komünist bir güç yoktur. Mustafa Suphi, Ethem Nejat gibi komünistlerin önderliğinde 1921'de kurulan TKP, Marksist-Leninist çizgide örgütlenmiş bir partiydi. Parti emperyalizme karşı mücadele etmek ve demokratik devrimi gerçekleştirmek hedefiyle hazırlıklar yapmış, silahlı gruplar oluşturmuştur. Mustafa Suphi ve beraberindeki on dört yoldaşı Karadeniz üzerinden ülkeye bu amaçla giriş yapmak istemiştir. Ancak Karadeniz'de hunharca katledildikleri için TKP'nin yürüyüşü yarım kalmıştır. TKP henüz yolun başında ağır bir yenilgi almıştır. Devamında ise TKP'ye revizyonist çizgi hakim olmuştur. 1970'li yıllara gelene kadar ülkede devrim ve iktidar hedefiyle işçi ve köylü kitlelerini örgütlemeye çalışan bir parti yoktur. Bu yıllarda dünya genelindeki sınıf mücadelesinin çatışmalı atmosferi (Avrupa'daki gençlik hareketleri ve bunun işçi grevleriyle birleşmesi, Vietnam kurtuluş mücadelesi, Küba Devrimi, Büyük Proleter Kültür Devrimi, Çin ve Rus Sosyal Emperyalizmi arasın-

daki ideolojik mücadele...) ülkemizi de sarıyor, toplumsal hareketlenmelerin gelişmesine paralel aydın ve öğrenci gençlik içerisinde devrimci fikirler yayılıyordu, Marksist-Leninist eserler incelenmeye başlıyor, Türki-

süreç devrimci fikirlerin olgunlaşma sürecidir. İdeolojik-teorik-politik düzlemdeki diyalektik gelişim süreci doğaldır ki bu şekilde ilerler. Devrimci örgütler ve komünist parti bu çatışma ve kopuş sürecinin ürünüdür. '71

ye devriminin yolu, karakteri, devrimin güçleri ve ittifakları gibi temel konularda tartışmalar yürütülüyordu. Tartışmalar derinleştikçe yol ayrımları başlıyor, çeşitli çizgilerde gruplar ortaya çıkıyordu. TİP o dönemde bütün devrimci ve demokrat kesimlerin tek partisi durumundayken sosyalist devrim-MDD (Milli Demokratik Devrim) tartışmalarıyla bölünmeye başlamıştır. Bir süre sonra MDD tezi savunular arasında da farklılıklar baş göstermiştir. Tartışma, bölünme, yeniden ayrışma biçiminde yaşanan

devrimci çıkışıyla Türkiye devriminin karakteri, izleyeceği yol ve devrimin güçleri konusunda esaslı açılımlar yapılmıştır. Bu yüzden '71'in devrimci ruhunu kavramak önemlidir. '71 çıkışı bu özellikleriyle reformist çizgiden bir kopuşu gerçekleştirmiştir. Fakat revizyonist çizgiden kopmamıştır. İbrahim Kaypakka'yı farklı kılan tam da burasıdır. İbrahim, reformist çizgiden kopmanın daha ötesine geçmiştir. Kemalizm-devlet tahlili, ulusal sorun tahlili, sosyo-ekonomik yapının analizi, devrimin yolu ve ittifakları ve parti

MİN KIZIL GÜZERGAHIDIR KAYPAKKAYA!

örgütlenmesi konularında MLM ilkelere benimsemiş ve uygulamıştır. İbrahim Kaypakkaya'yı nitelik olarak ayrı bir yerde tutan işte bu MLM çizgidir. Bilinir ki devlet-iktidar, devrimin yolu ve güçleri, parti örgütlenmesi gibi ko-

deneyimlerle doludur. Bugün her devrimcinin ama özellikle ardılları olan bizlerin defalarca incelemesi, öğrenmesi gereken zenginlikte bir pratiğe sahiptir. O, fikirlerini, tezlerini kapalı kapılar ardında, kitap sayfaları arasın-

olduğuna vurgu yaptı. Kitlelerin gücüne önderlik edecek komünist bir parti olmadığı sürece bu hareketlenmelerin sonuç alıcı olmayacağını, kırlara dayanmaksızın şehirlerde girişilecek ayaklanmaların başarıya ulaşamayacağını ortaya koydu. Direnişin şiddetle bastırılması ve ardından gelen sıkıyönetimi Kemalizm'in-devletin faşist niteliğinin kanıtı olduğunu gösterdi. Faaliyet yürüttüğü bölgelerde sosyo-ekonomik yapı tahlilini yaparak yarı-feodalizm gerçekliğini ortaya koydu. T. Kürdistanı faaliyetinde Kürt Ulusal Sorunu'nun yakıcılığını gördü ve bu sorunu çözümlendi. Ve yine bu analiz içerisinde faşist devlet yapılanmasını bir kez daha gözler önüne serdi. Bütün bu faaliyet sürecinin toplamında ortaya çıkan olgu, İbrahim Kaypakkaya'nın araştırma-inceleme noktasındaki bitmez tükenmez bir enerjiyle faaliyet yürütmesidir.

Tezlerinin bilimselliği, MLM'yi kavrayışı ve somutu incelemiş olmasından ileri gelmektedir. Bu yüzden İbrahim yoldaş pratikte de cesur ve ataktı. Gerilla savaşını başlatmak için hızlı ve kapsamlı hazırlıklara girdi ve hedefini şu şekilde formüle etti: "Bahara kadar iki şey hazır olmalıydı: küçük gruplar ve büyük cüretler." İşte böylesi bir inançla sarılmıştı devrim mücadelesine.

Önder yoldaşı andığımız bugünlerde dikkatimizi onu anlamaya daha fazla odaklamalıyız. O nasıl araştırdı, nasıl inceledi, nasıl bir örgütlenme faaliyeti yürüttü, kitlelerle nasıl ilişki kurdu, nasıl savaştı ve direndi? İbrahim Kaypakkaya'yı bu soruların cevabını arayarak okumalıyız. Proletarya Partisi karşısındaki net duruşumuz kitleleri örgütlenme noktasındaki ısrarımız, Onun devrimi gerçekleştirecek güç olduğuna inancımız bu mirasın bilincimizde yer etmesiyle mümkün olacaktır. Katledilişinin 46. yılında anarken

onu, bugün ülkemizde ve dünyada yaşanan gelişmelerin gerçekliğiyle bir kez daha analiz etmek, ortaya koyduğu düşüncelerin doğruluğunu ve haklılığını bir kez daha kavramak için incelemeliyiz. Bu incelemeyi sadece okumak için değil, pratiğimize hükmetmesi, yönlendirmesi hedefiyle yapmalıyız.

Bugün dünyada ve ülkemizde egemenlerin yaşadığı ekonomik ve siyasi krizin derinliği, bu krizin yoksullarda ve ezilenlerde yarattığı öfke birikimi patlamak üzere bekliyor. Bunun farkında olan egemen sınıflar her türlü saldırı yöntemiyle bu durumu geçiştirmeye, ertelemeye çalışıyor. Bu durum onların mevcut durumu bir süre daha idare etmelerini sağlasa da nihai sonlarını sadece ertelemeye yarayacaktır. Kitlelerdeki mayalanmayı patlatmak, olası kalkışmalarda yerimizi almak bugünden başlayarak yarına sağlam ve kapsamlı adımlarla hazırlanmaktan geçmektedir. Proletarya Partisi'nin belirlediği yönelimler ve hedefler doğrultusunda sınıf mücadelesine hükmetmek, adımlarımızı sınıf mücadelesinin gerekleri ve ihtiyaçları doğrultusunda atmak zorundayız.

Onu bugün anmak; Proletarya Partisi'nin kanla, bedel ödeyerek ve ödeterek yarattığı miras ve değerlere sahip çıkmak demektir.

Onu bugün anmak; enginlere kaldırdığı savaş bayrağını daha kararlı, daha özverili ve daha fedakarca elde tutmak ve dalgalandırmak demektir.

Onu bugün anmak; emperyalizmin ve her türden uzantılarının halka karşı yürüttüğü savaşa karşı Halk Savaşı'nı geliştirmek demektir.

Onu bugün anmak; Savaşta cüret, kavgada militanlık demektir.

İBRAHİM KAYPAKKAYA'NIN
70. YILINDA
GÜZERGAHLA

Rİ!

nular MLM'nin temel konularıdır. Bu konulardaki tutum Marksist olmanın kriteridir. Onu anmak savaşta cüret, kavgada militanlıktır!

Önder yoldaş geliştirdiği tezler bakımından devrimci hareket içindeki MLM çizginin temsilcisi ve uygulayıcısı olmuştur. Mücadele süreci önemli

da oluşturmadı. Sınıf mücadelesinin içerisinde görüşlerini şekillendirdi ve kalıba döktü. Toprak işgallerine katılarak köylülüğün talep ve sorunlarını inceledi. Ülkede toprak sorununun yakıcılığını gördü. İşçi sınıfının grev ve eylemlerine katıldı. 15-16 Haziran Direnişi'nde yer alarak önemli dersler çıkardı. Kitlelerin gücünün belirleyici

18 MAYIS'I UNUTMA!

AKP "Muhafifleri" ve Aldatılmak İstlenen Kitleler

Tüm yazılı ve görsel burjuva-feodal medyanın, reklam şirketlerinin, sosyal medyanın desteğini almasına, göz göre göre olan biten her şeyi bile büyük bir manipülasyon kampanyasıyla çarpıtmasına rağmen, AKP hükümeti kan kaybetmeye devam ediyor. 31 Mart yerel seçimlerine olduğundan fazla misyon biçilmesi, büyük bir güç yarışına girilmesi, aslında kendilerinin bildikleri ancak toplumdaki sakladıkları (manipüle ettikleri) kendi içlerindeki çatışmanın, bir süre sonra ciddi bir krize dönüşme ihtimali olan bir kapışmanın dışarıya yansıtılmaması girişimi olarak da okunabilir başka bir bakış açısıyla.

Ancak 31 Mart yerel seçimlerinden AKP-MHP ittifakının istediğini alamaması, İstanbul ve Ankara dahil birçok büyükşehir belediyesinin kaybedilmesi, var olan muhalefetin ya da haksızlığa uğradıklarını düşünen (siz tasfiye edilen diye okuyun) bir kesimin seslerini daha yüksek çıkarmaya başladıklarına, direkt AKP'ye eleştiri yaptıklarına şahit olmaya başladık.

AHMET DAVUTOĞLU VE ALİ BABACAN TAYYİP ERDOĞAN'A ALTERNATİF OLABİLİR Mİ?

AKP Genel Başkanı Tayyip Erdoğan'a yönelik burjuva medyada vs. yapılan eleştirilerden biri, yola birlikte başladığı "yol arkadaşlarından" çoğunu tasfiye etmesidir. Sanırsanız bunlar içinde en çarpıcı olanların başında eski Cumhurbaşkanı Abdullah Gül gelmektedir. Recep Tayyip Erdoğan'ın başbakan olması için görevinden istifa etmiş, AKP'nin yükselişte olduğu dönemde hep en kritik mevkilerde görev almış, daha sonra birkaç denemeden sonra (o dönem ulusalcıların mecliste 367 milletvekilinin evet demesi maddesini devreye sokması vb. nedenlerden kaynaklı birincisinde adaylıktan çekilen Gül, daha sonra yapılan kanun değişiklikleriyle Cumhurbaşkanı oldu) Cumhurbaşkanı olan Abdullah Gül geliyor. Tam da o dönemlerde AKP'nin arası Gülen Ce-

maatiyle de bozulmaya başlıyordu. Abdüllatif Şener vb. isimlerden sonra en yakın isimlerden biri olan Gül devre dışı bırakılıyordu.

Daha sonraki dönemde Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı olmasıyla boşalan başbakanlık koltuğuna Ahmet Davutoğlu oturtulacaktı. Erdoğan'ın söylediğinden bir adım dahi dışarı çıkmayan Davutoğlu da bir süre sonra tasfiye edilenler listesinde yerini aldı.

Bülent Arınç, Ali Babacan, Beşir Atalay, İdris Naim Şahin, Hüseyin Çelik, Mehmet Şimşek... uzayıp giden bir liste var, AKP kurucuları arasında yer alan veya bakanlık yapan ve daha sonra tasfiye edilenler. Bu isimlerden Abdullah Gül, Ahmet Davutoğlu ve Ali Babacan'ın adı sürekli yeni parti kurucuları arasında geçtiği için, onlara özel bir vurgu yaptık.

Uzunca bir süre Abdullah Gül öncülüğünde bir muhalefetten bahsedildi ancak gelinen aşamada bu isim çok fazla zikredilmemektedir. Bunun yerine bugün daha çok Ahmet Davutoğlu ve Ali Babacan isimleri geçmektedir. Ancak yapılan yorumlara göre bu iki ismin de ayrı ayrı çalıştıkları söylenmektedir. Bu iddiaları en güçlü şekilde ifade eden MAK Danışmanlık Başkanı Mehmet Ali Kulat, BBC Türkçe'ye yaptığı açıklamalarda şunları söylemektedir; "Davutoğlu ve Babacan ayrı ayrı çalışıyor. Abdullah Gül, doğrudan bu oluşumun içinde yer almayacak. Ali Babacan'a çok büyük haksızlık yapıldı. Adı faizciye çıktı. Şimdi

faiz yüzde 25'lere dayanıyor ama faizler gündemde değil. Her iki tarafta da, parti girişimlerinin içinde yer alan isimlerle görüştüm, birden fazla kişiyle istişare ettim. Şu anda iki farklı oluşum var ama ileride birleşecekler diye düşünüyorum" bu yorumlardan anladığımız kadarıyla, Ali Babacan'ın gidişi de, diğerlerinin gidişi de öyle basit olmamış ve gidenler kamuoyuna yaptıkları açıklamaların aksine, aslında bu durumu sindirememişler. Ancak bugüne kadar susmalarının ar-

ancak kendi iç dalaşlarının nereye varacağına bakacağız.

Davutoğlu eleştirilerinin dozunu biraz daha arttırarak aslında parti içindeki rahatsızlığın nedenlerine vurgu yapmakta ve "tek adamcılığa" eleştiri getirmektedir şu değerlendirmesiyle: "Daha da tehlikelisi, kendisini partimizin kurullarının üstünde gören ve adeta paralel bir yapı gibi partiyi yönetmeye çalışan bir odağın ortaya çıkması ve partinin seçilmiş yetkililerini ve kurullarını devre dışı bırakmaya kalkışması teşkilat kurumsallaşmasının özünü sakatlamıştır."

AKP'nin ittifak politikasına yönelik de eleştiriler getiren Davutoğlu, bu ittifakların zarar verdiğini dile getirmektedir. Partili cumhurbaşkanlığına yönelik ise şunları söylüyor Davutoğlu: "Cumhurbaşkanının parti üyeliğine sahip olması bir sorun teşkil etmemekle birlikte genel başkanlık görevinin de aynı kişi tarafından yürütülmesi hem devlet

işleyişi hem parti kurumsallaşması açısından sakıncalar doğurmaktadır."

Tüm bu yorumlardan ortaya çıkan sonuç, AKP içinde var olan tablodan ciddi şekilde rahatsız olan bir kesim var. İleride bu kişi veya gruplar başka bir oluşuma gider mi bilemiyoruz. Bu oluşumun güç olabilmesi için öncelikle emperyalistlerin desteğini alması gerekir. Bugün için Tayyip Erdoğan ve partisi emperyalistlere ciddi bir sorun çıkarmadığı için, güç kaybına rağmen hala onlarla yürüyecek yolları olduğu görülmektedir.

Sonları, rotaları ne olur bugünden kestirmemiz zor ancak bildiğimiz bir şey var ki; bugün bu eleştirileri yapanlar, dün faşist sistemin tüm saldırılarının altına imza atanlardır. Bu referans bize gösteriyor ki, bizler için, ister Davutoğlu olsun, ister Babacan olsun, sınıfsal karakterleri gereği, daha fazla sömürü daha fazla saldırıdan başka bir şey ifade etmemektedir.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

kasında yatan nedenlere iyi bakmak gerekmektedir. Dünün koyu AKP savunucuları ve planların teorisyeni ve uygulayıcısı olan bu kesimler acaba bugün neden harekete geçmek istemektedirler?

Son günlerin gündemde olan, yenden parlatılmaya çalışılan isimlerinden Ahmet Davutoğlu'nun, 31 Mart yerel seçim sonuçlarının ardından yaptığı değerlendirmeler dikkat çekicidir. Davutoğlu, AKP'lilerin üst perdeden atışlarına rağmen, "İstanbul ve Ankara Büyükşehir Belediye Başkanlıklarında alınan sonuç olmak üzere, partimizin toplumsal desteğinde görülen azalma gerçeğiyle yüzleşmek ve bunu sağduyulu bir şekilde değerlendirmek durumundayız" diyerek, var olan durumu ve gerçekliği ortaya koymaktadır. AKP'ye destek azalmaktadır. Bununla yüzleşmek demek, ciddi kapışmaların iç klik dalaşlarının daha somut ayrışma noktasına geldiğine işaret eder. Mutlaka kendi içinde bir takım planları ve hesapları vardır AKP'nin, bu planları tahmin etmek aslında zor değil, biz emekçiler olarak

Çürüyen Sistemin Anatomisi: Çocuk İstismarı

Kapitalist ilişkilerin hakim olduğu bir dünya düzeninde sürekli değişenin iyi yönde bir değişim sergilemediğini hepimiz yaşayarak görüyoruz. Güç dengeleri değiştiğinde, hakim olanın karşısına, eskiyi sarsacak ya da yok edecek hakimiyetler çıktıkça yeni savaşlar da kaçınılmaz olarak halkların karşısına gelip çatıyor.

Emperyalist-kapitalist sistem doğası gereği doyumsuzdur; sınırı, kuralı, ahlakı yoktur. Bunun için de amaca giden her yol mübahdır. Kuralı kurlsızlıktır, ahlakı ahlaksızlıktır...

Sistemin yarattığı vahşet gün geçtikçe artarak, farklı boyutlara ulaşmaktadır. Her seferinde daha kötüsü, daha vahşisi, "olamaz" dediğimiz ertesinde, daha kötü şeylerle karşı karşıya kalıyoruz. Savaşların en vahşisi, sömürünün en katmerlisi, insanlığın en kirlendiği, ahlakın en dipte olduğu dönemler gelip kapımızı çalıyor. Çünkü kapitalizm doğası gereği, kendini var etmek için sömürüyü ve yabancılaştırmayı sürdürüyor.

Şöyle bir bakarsak; olmaz denilen her şeyi yaşar hale geldik. Emek sömürsünün gittikçe sınırlarını aştığı, kadınların evde, işte, sokakta yaşadıkları

saldırıların katmerleştiği, ölümlerin bile, "nasıl daha acı vererek öldürürüm" arayışıyla yaşandığı bir dönemdeyiz.

Her şeyi satabilme isteği, her şeyi sa-

sonra Antalya'da 10 yaşındaki kız çocuğunun yaşadığı cinsel istismar davasında mahkemenin zanlıya beraat vermesi ve bir annenin "ben ne diyeceğim çocuğuma" haykırışı! Bu gibi

cavuz olayı o kadında –üstelik hem bedenen hem de ruhen gelişmiş, oturmuş bir kişilik ve olgunluğa sahipken- aklımıza gelmeyen birçok fiziksel ve psikolojik tahribata yol açarken, 10 yaşından küçük bir çocukta nasıl tahribatlara yol açar? Bizim düşünce sınırlarımızın bile yetemediği birçok yıkım!

Çocuk istismarı olarak bildiğimiz bu sapıklığa bilinçli bakmak, bu çürümüşlüğü ortadan kaldırmak ve gelecekteki yaşamı çocuklara güvenle bırakmak zorundayız. Bu sebeple de çocuk istismarında sadece zanlıyı tanımakla, onu yargılamakla yetinmek yerine- ki ülkemizdeki hukuk sistemi bu yönlü işlememekte bile-buna sebep olan emperyalist-kapitalist sisteme karşı amansız bir mücadele içeri-

sinde olunmalıdır. Vuku bulan olayları lokal ele almak doğru değildir. Onu bu hale getiren toplumsal çöküşü, o kişi ve kurumların hangi dünya sistemine bağlı olduğunun bilincinde olarak mücadeleyi yükselterek, önündeki çöplüğü değil daha da uzaklara bakarak, o koca çöplüğe, onun kaynağına karşı savaş açılmalıdır.

(Bir YDK'lı)

tın alabilme isteği, daha fazlası, daha fazlası derken, insanı insan kılan yanların bile metaya dönüştürüldüğünü görüyoruz. Sahip çıkma ya da sahiplenilme duygusu tüm hayatları tarumar ediyor, insanın içinde saklı duran o güzel, iyi yanlar da bir bir koparılıyor.

Her uyandığımız gün dün de kalandan daha beter olayların yaşandığı haberler kanımızı donduruyor. Küçükçekmece'de 5 yaşındaki kız çocuğunun yaşadığı cinsel istismar, günler

onlarca, yüzlerce olayın her gün yaşandığı bir ülkede hukuk tecavüzcüden yana. Öyle ki devlet yapısının bir parçası olan Diyanet İşleri Başkanı; "çocuk istismarlarına karşı seferberlik içerisinde olduklarını" söylerken, aynı ikiyüzlü, halk düşmanı zihniyet, "çocuk gelinler" gibi birçok olmaz/olamaz olanı savunma/koruma konumundadır.

Yetişkin bir kadının yaşadığı taciz, te-

Ailesinin alıkoyduğu Şule Duman kurtarıldı

HABER MERKEZİ- Ailesi tarafından Ankara'dan alınıp zorla Sakarya götürülerek alıkonulan 20 yaşındaki Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nin Klasik Arkoloji Bölümü öğrencisi Şule Duman'dan aylardır haber alınamıyordu. Üç aya yakın bir süredir zorla alıkonulan Duman ve arkadaşlarının çabaları sonuç verdi.

Arkadaşlarının düzenlediği sosyal medya kampanyasıyla kamuoyunun öğrendiği olay 27 Şubat'ta meydana geldi. Polis-aile işbirliği ile gerçekleşen olaya sosyal-medyanın tepki yağdı.

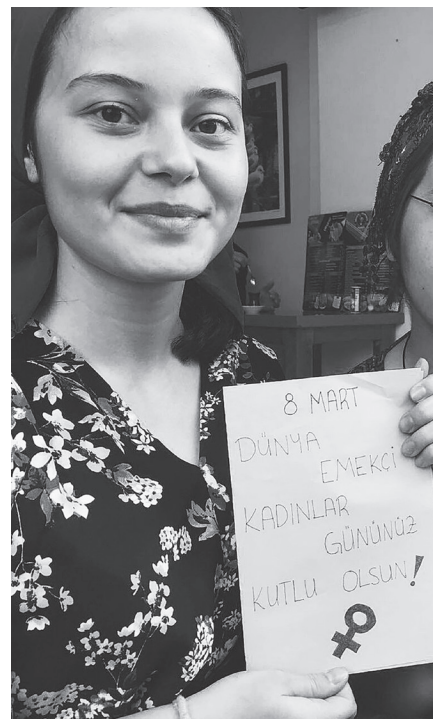
Ailesi tarafından zorla Sakarya'nın Kaynarca ilçesindeki evine götürülmesinin üzerinde 67 gün geçtikten

sonra bugün genç kadın, ailesinin elinden jandarma tarafından kurtarıldı.

TAKİPSİZLİK KARARI TEPKİ ÇEKMIŞTI

En son olarak babası tarafından rızası dışında alıkonularak Sakarya'ya götürüldüğü sırada mesajla bilgi verdiği öğrenilen Şule Duman, daha önce de 2 kez polisi arayıp şikayetçi olmuş ancak sonradan alınan ifadesinde 'şikayetçi olmadığı' söylemişti.

Jandarma tarafından kurtarılan Şule Duman'ın, iki kere şikayetçi olup ardından vazgeçmesine, zorla tutulduğu yerde baskı altında ifade verdirilmiş olduğu tepkisi gösterilmişti.

YDK: Çocuk istismarına karşı mücadeleyi yükseltelim!

HABER MERKEZİ- Yeni Demokrat Kadın (YDK) İstanbul Beylikdüzü'nün merkezi yerlerine yaptıkları pankart çalışmalarını İkitelli'de yaşanan çocuk istismarını ve özellikle son günlerde yoğunlaşan taciz ve tecavüz vakalarına karşı mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı.

YDK'lılar yaşanan taciz, tecavüz ve istismar olaylarının tekil olmadığını erkek egemen sistemin ve onun tacizi, tecavüzü aklayan, normalleştiren politikalarının bir sonucu olduğunu vurgulayarak bu vesileyle tüm kadınları örgütlenmeye çağırdı.

Neden ile Çözüm Arasındaki Diyalektik Bağ

Gençliğin devrimcileşme süreci, hâkim sınıf ideolojisi ekseni olarak barındırdığımız birçok zaaf ve eksikliğin çetrefilleştiği zorlu bir yürüyüşse; yürüyüşümüzün devamı ve başarısı bizi amacımıza ulaştıracak doğru bir rehberden geçmektedir. Bu sürecin zorluğu, devrimcileşme ve devrim yolunun baş aktörü olan rehberimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin önemini bilmek değil; bu olguyu kavrayarak, uygulamak olmaktadır.

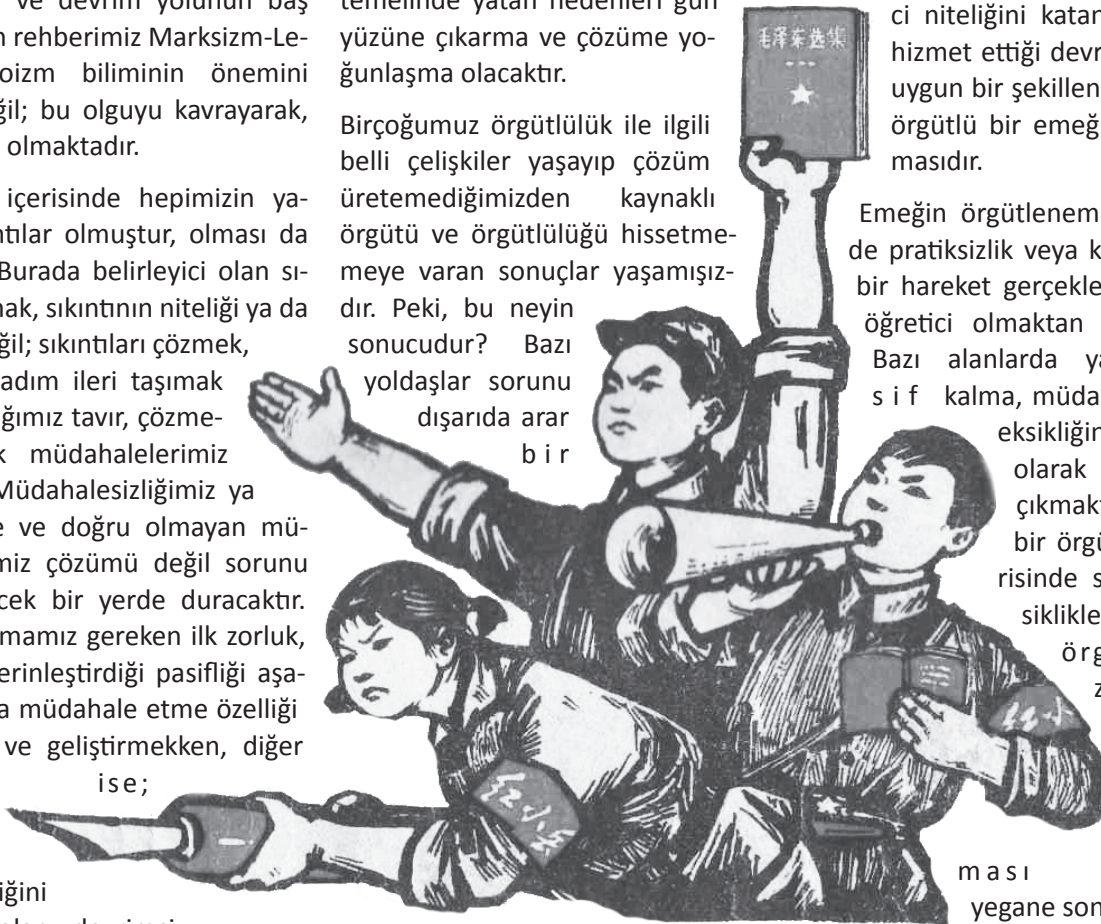
Mücadele içerisinde hepimizin yaşadığı sıkıntılar olmuştur, olması da mutlak. Burada belirleyici olan sıkıntı yaşamak, sıkıntının niteliği ya da kaynağı değil; sıkıntıları çözmek, süreci bir adım ileri taşımak için takındığımız tavır, çözüme yönelik müdahalelerimiz olacaktır. Müdahalesizliğimiz ya da yerinde ve doğru olmayan müdahalelerimiz çözümü değil sorunu güçlendirecek bir yerde duracaktır. Öyleyse aşmamız gereken ilk zorluk, sistemin derinleştirdiği pasifliği aşarak duruma müdahale etme özelliği kazanmak ve geliştirmekken, diğer a ş a m a ise; müdahalelerimizin niteliğini artıracak olan devrimci bilgiyi öğrenmektir.

Mücadeleye katılmamız sistemle bağlarımızı bir anda koparan bir yerde durmamaktadır. Dolayısıyla sistemin özümsettiği, bireycilik, disiplinsizlik, pasiflik, özgüvensizlik gibi birçok zaafı, öğrenci kökenli küçük burjuva karakterli olmamızdan kaynaklı daha derin yaşamaktayız. Peki, çelişkilerimiz bu kadar derinken biz, kuşandığımız ya da kuşanmamız gereken silahımızı ne kadar kullanabiliyoruz? Silahımızın namlusu sistemin bir parçası olarak kök salmış zaafımıza mı doğruluyor yoksa mücadelemize mi? Bunu belirleyen yaşadığımız sıkıntıların mücadelemizi ve devrimcileşme sürecimizi nasıl etkilediğidir.

Çelişki yasası gereği var olduğumuz her alanda zıtların savaşımı, baskın gelme mücadelesi olacaktır. Örgütlülüğe karşı örgütsüzlük, devrimci disipline karşı disiplinsizlik, kolektivizme karşı kendiliğindencilik gibi birçok olgu karşıtıyla birlikte savaşım içerisinde olacaktır. Fakat hangisinin baskın geleceğini belirleyen yine

bizim pratiğimizdir. Sıkıntılara karşı teslim bayrağı çekerek köşemizde yakınacak, dış faktörleri mi suçlayacağız yoksa mücadelenin öznesi olarak kendimizi görerek bu sıkıntının devrimci bir temelde çözümü için mi uğraşacağız? Devrimci tavır, öncelikle yaşanan sorunu doğru tespit etme, temelinde yatan nedenleri gün yüzüne çıkarma ve çözüme yönlendirme olacaktır.

Birçoğumuz örgütlülük ile ilgili belli çelişkiler yaşayıp çözüm üretemediğimizden kaynaklı örgütü ve örgütlülüğü hissetmeye varan sonuçlar yaşamışızdır. Peki, bu neyin sonucudur? Bazı yoldaşlar sorunu dışarıda arar bir

tarzda örgütteki eksikliklerin arkasına gizlenerek açıklamış, yer yer tepkiselleşerek çözümü başka yerlerde aramışlardır. Devrimci bilgi ve pratik olmaksızın bu tavır gayet anlaşılırdır. Çünkü sorunu tespit etme, doğru müdahale tarzı, politik ve ideolojik gelişimimizle, sorunu çözüme ise bilginin pratikle buluşması ile olacaktır. Doğal olmayan nokta ise devrimcileşme iddiası olan bizlerin soruna yaklaşımda gösterdiği bu ilkel tavır, zayıf duruştur. Yakınmak yerine samimi olarak şu soruyu sormak gerekiyor; sıkıntıların kaynağı eksikliklerimizse, biz bu eksiklikleri gidermek adına ne yaptık? Öncelikle örgütlülüğün temeli olan kolektivizmi işletebildik mi? Devrimci bilgiden bahsediyorsak, eğitim çalışmaları yapmadan teorik-politik gelişimimizi ne düzeyde, nasıl sağlayacağız, toplantılarımızı düzenli yapmadıkça kolektifi ve çalışmanın sürekliliğini nasıl yaşatacağız? Girdiğimiz pratiğin öğreticiliği ne düzeyde olacaktır ya da eleştiri özeleştirici toplantıları yapmadan gelişim ve alandaki yoldaşlar

arasında yaşanan sorunlar nasıl çözülecek, devrimci yaşam kültürü nasıl oturtulacaktır?

Açıktır ki kolektifin nefes almadığı yerlerde kendiliğindencilik ve dağınıklık gelişecektir. Bu eksenide girilen pratikler iş olmaktan öteye geçmeyecektir. Çünkü bir pratiğe devrimci niteliğini katan, o pratiğin hizmet ettiği devrim iddiasına uygun bir şekilleniş içerisinde, örgütlü bir emeğin ürünü olacaktır.

Emeğin örgütlenemediği yerlerde pratiksizlik veya kendiliğinden bir hareket gerçekleşir ki bu da öğretici olmaktan çok uzaktır. Bazı alanlarda yaşanan pasif kalma, müdahalesizlik bu eksikliğin bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. Böyle bir örgütsüzlük içerisinde sıkıntılar, eksiklikler dolayısıyla örgütlülüğün zayıflamasının ardından örgütten uzaklaşılması ortaya çıkan yegane sonuçtur.

Diğer bir nokta kolektiften öğrenme, kolektif gelişim esastır deyip; eğitim çalışmalarının yeterli düzeyde yapılamaması, bilginin bireyselleşmesinden başka bir şey değildir. Örgütlülüğün karşısına koyduğumuz bireysellik ise iddialarımızı ne oranda karşılayacak bizi ne oranda ileri taşıyacaktır? Devrimci pratik ile devrimci bilginin diyalektiği olmaksızın devrimci mücadeleden ne oranda bahsedilecektir. Bilgi pratik ile başlar, pratik yoluyla teori düzeyine ulaşır ve ardından yine pratiğe dönmek zorundadır. "*Bilginin aktif görevi, yalnız algı bilgisinden, rasyonel bilgiye sıçramasında görülmez aynı zamanda –ve daha önemli olarak- rasyonel bilgiden devrimci pratiğe sıçramasında görülür.*" (Devrimci Eğitim ve Çalışma Üzerine) Bu diyalektiği kuran bilginin ve pratiğin örgütlenmesi ise açıktır ki; eğitim çalışmaları ve toplantıların, kolektif ile olan diyalektiğinin kavranarak hayata geçirilmesinden geçmektedir.

Devrimcileşme sürecini salt eylem-

sellik ve teorik-politik bilgi birikimi olarak değerlendirmek, yaşam kültüründen soyutlamak, yüzeysel ve eksik bir anlayıştır. Zira devrimci pratiği belirleyen yaşam kültürümüz olmaktadır ve devrimci bilgi bir bütün yaşamın her alanına uygulandığı ölçüde kavranacaktır. Sorumluluk, disiplin gibi faaliyetin düzenini ve verimini belirleyen özellikler yaşamımızı özelde günümüzü ne kadar planladığımız ile yakından alakalıdır. Düşünelim ki sabah saat on, on bir de ya da düzenli bir saat olmaksızın uyanan bir devrimci gününü nasıl, ne oranda planlayabilir? Düzensiz bir yaşam tarzı faaliyetin düzenini de belirleyecek bir yerde durur ve haliyle bir bütün olarak devrimci pratiği aksatır. Bu aksamalar ve eksiklikler koyduğumuz hedefler ile aramıza bir set çekecektir. Bu ise bizi umutsuzluğa, güvensizliğe sürükleyen bir etken olacaktır. Teorik-politik bilgi birikimi açısından oldukça iyi olan fakat yaşam kültürü açısından küçük burjuva özelliklerin ağır bastığı bir yoldaş düşünelim. Mütevazilikten uzak, lüks alışkanlıkları olan bir kişi emeğin değerini ne oranda içselleştirebilir ya da var olanı ne oranda koruyabilir ki?! Yaşam pratiğimiz, yaşam tarzımızı, kaygılarımızı, amacımızı şekillendiriyorsa hedeflerimize uygun şekilleniş, kendi yaşamımızı buna uygun olarak şekillendirmekten geçmektedir. Savunduğumuz, mücadelesini verdiğimiz ile yaşamımız arasındaki çelişkiler, zıtlıklar bizi mücadeleden geriletken, koparan bir yerde durur. Haliyle bu tür bir yaşam pratiği bizi mücadelemize, örgütlülüğe yabancılaştırır, örgütlülüğü hissetmememize neden olur.

Örgütü, örgütlülüğü hissetme buna uygun bir pratik şekilleniş ile mümkündür. Faaliyette, yaşam pratiğimizde boy gösteren burjuva ve küçük burjuva özellikler, onlarla mücadele ederek aştığımız oranda bizi ileriye taşır. Diğer türlü mücadele ile olan çelişkilerimizi derinleştirir. Hemen hepimizin yaşadığı örgütlülüğü hissetmeme gibi sonuçlar bu çelişkilerin ürünüdür. Dolayısı ile çözüm yöntemi de ortadadır. Sorunun nedeni bir bütün olarak bizim pratiğimizse çözümü de bu pratiği şekillendirmek, düzeltmektir. Bu bilinç ile MLM'yi, pratiğimiz ile bütünleştirmek, amacımıza uygun olarak yaşam kültürümüzü şekillendirmek bunun ışığında mücadeleyi örmek gerekmektedir.

"Tek Kuşak Tek Yol" da Pekin Zirvesi

Emperyalist kapitalist sistemin geliştirdiği neo-liberal politikalar 80'li yıllarda tedricen çeşitli ülkelerde uygulanmaya başlanmıştır. 90'lı yıllar ve sonrasında ise yarı-sömürge ülkelerde pekiştirilmeye çalışılmıştır.

Çin'in emperyalist devlerin liderliğine oynadığı ve 6 yıl önce açıkladığı "Tek Kuşak Tek Yol"

projesinin "Kuşak Yol Girişimi" forumu 25-27 Nisan tarihleri arasında Çin'in başkenti Pekin'de yapıldı. Proje kapsamında ikincisi gerçekleşen toplantıda 37 ülkenin devlet ve hükümet başkanları ile 100'e yakın ülke temsilcisi, BM Genel Sekreteri, IMF Başkanı gibi emperyalizmin önemli kuruluşlarının en yetkili temsilcileri de yer aldı. Bu yanı sıra forumun toplamda 5 bin kişilik bir katılımıyla gerçekleşmesi; projenin, hem başta emperyalist-kapitalist devletlerce hem de projenin güzergahında olan ya da bir şekilde dahil olma durumu olan devletlerce ilgi gördüğünü göstermektedir.

Nihayetinde Çin'in Asya ve Avrupa arasında oluşturulan -önemli bir tarihi ticaret güzergahı olan- İpek Yolu'ndan feyz alarak yola çıktığı projenin temelinde Asya, Afrika ve Avrupa'yı birbirine bağlayarak bu alanda sermayenin önündeki bütün engellerin kaldırılması var. Çin'in projeyi oturttuğu (parasal dolaşımın artırılması, karayolu bağlantılarını geliştirme, en-

gelsiz ticareti teşvik etme, politika ile-tişimini hızlandırma, insanlar ve toplumlar arasındaki anlayışı artırmak) beş temel ilkeye baktığımızda bu ilkelere daha fazla sömürü ve kara dayan neo-liberal politikaların temel ilkeleriyle örtüştüğünü görüyoruz. Bu da küresel sermayenin yönetiminde dünya liderliğine soyunan Çin'in son yıllarda uluslararası mali sermayenin yaptığı tüm toplantılarda, neo-liberal politikaların sonunun geldiği tezini savunanlara karşı çıkan çizgisiyle uygunluk taşıyor. Yine bu proje ile kar-

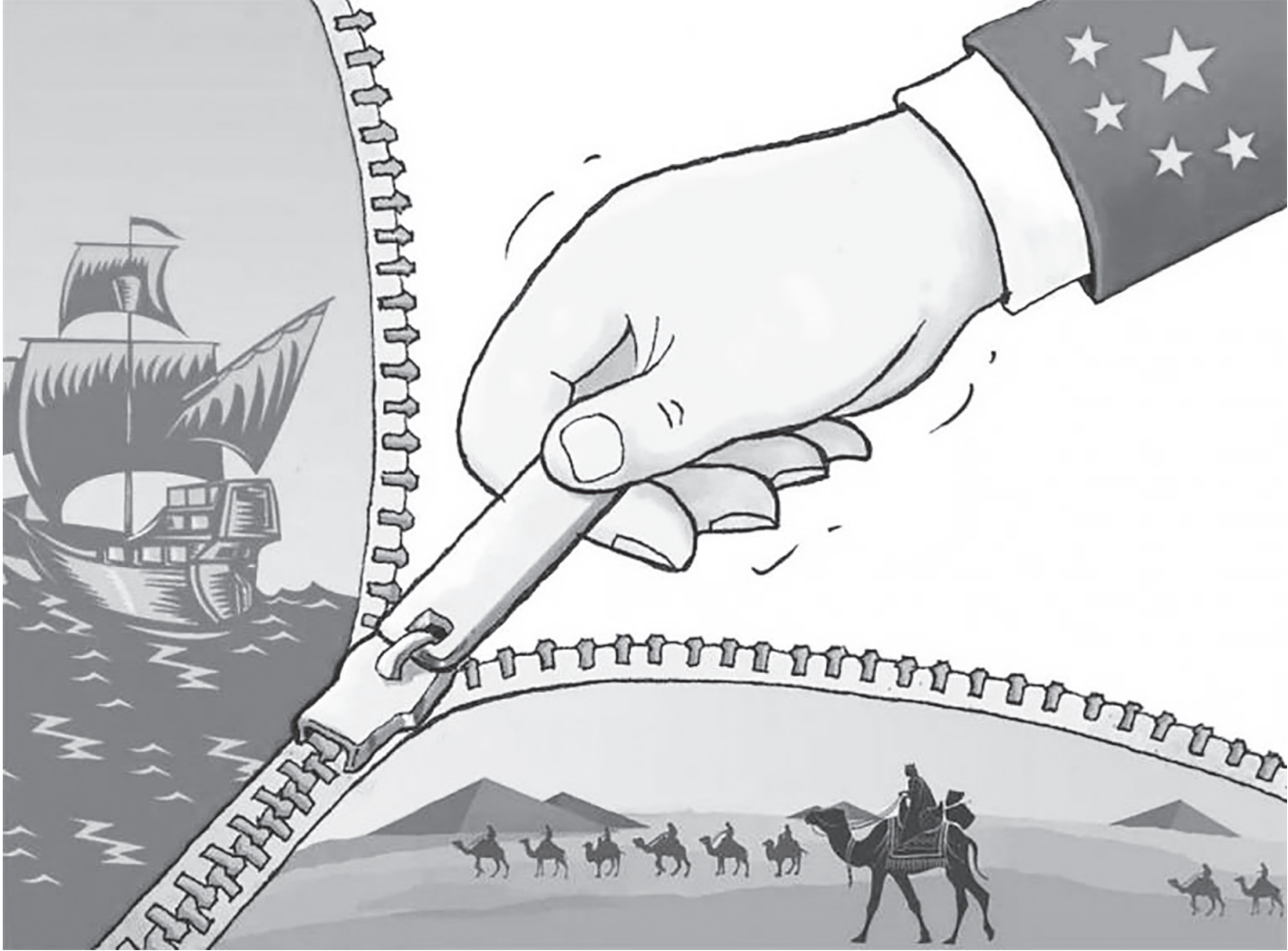
kapsamında Mart ayında yaptığı Avrupa turunda İtalya'da Çin ile imzaladığı -değeri 7 milyar avro olan ancak dolaylı etkileriyle 22 milyar avroya çıkabilecek- anlaşma ile projeye dahil olmuştu. Avrupa'nın 3. büyük ekonomisi ve G-7 üyesi bir ülke olan İtalya, Çin ve AB ilişkileri açısından önemli bir yerde durmaktadır. Almanya ve Fransa projeye temkinli yaklaşan ve henüz dahil olmayan ülkeler arasında projenin Çin'e bağımlılık yaratacağı vb. nedenlerle projeye destek veren ya da dahil olan AB ülkelerini

oldukça karlı bir yerde durduğu ve bu zaman içerisinde de projeye ilgili önemli bir sorunla karşılaşmadıkları sonucuna ulaşabiliriz. Wang Yi, proje kapsamında geçen 6 yılda Çin'in ilgili ülkelerle 6 trilyon ABD dolarını ve yatırım hacminin 80 milyar ABD dolarını aştığını; ilgili ülkelerle ortaklaşa gerçekleştirilen 82 deniz aşırı işbirliği parkının yerel bölgelere yaklaşık 300 bin kişilik istihdam yarattığını; tüm ülkelere kalkınma fırsatı sağladığını ifade ederken ABD'nin proje kapsamında Çin'le ilgili endişelerinin altını bir kez daha çizmiş oluyordu.

Projeyi Çin'in küresel çapta nüfuzunu artırma adımı olarak gören ve Enerji Bakanı Rick Perry'nin ağzından projeye karşı mücadele ettiğini ilan eden ABD; önümüzdeki süreçte "sorunsuz" ilerleyen projenin sabotaja açık olduğunun; emperyalist bloklar arası gerilimin ve çatlakların artmasında önemli bir etken olma potansiyeli taşıdığı altını çizmiş.

Bu projenin dünya halkları açısından anlamını ise yukarıda ifade ettiğimiz

projenin amaç ve ilkelerinde görmek mümkündür. 1970'lerin ortalarından itibaren devreye sokulan neo-liberal emperyalist politikalar, dünya halklarını daha fazla sömürüye, açlığa, yoksulluğa mahkum etmiştir. Bu politikalar, çatışmalar, savaş ve işgallerle geçen yılları beraberinde getirmiş, insanlığı, tarihin en karanlık olaylarıyla yüz yüze bırakmıştır. Çin'in "Tek Kuşak Tek Yol" projesinin halka sunacağı tek gerçek emperyalizmin aynasında karanlık bir aksın ürpertici çığılığı olacaktır.

şımıza çıkan temel hedefler, ABD ile çıkar birliği yapan emperyalist-kapitalist devletlerin de neden projeye istahla yaklaştıkları ve projenin bu blok içinde neden çatlak yarattığını daha anlaşılır kılmaktadır. Bu kapsamda proje hem kara hem de deniz yoluyla ulaşım, telekomünikasyon, enerji ağları kurulması gibi çok sayıda alt projeyi kapsıyor ve bugün girişim olarak ifade edilen projenin hacminin iki trilyon dolara ulaşması hedefleniyor.

Bilindiği gibi projeye 15 kadar AB ülkesi destek vermiş durumda. Çin Devlet Başkanı Şi Jinping'in proje

eleştirmektedir. Ancak foruma katılan Alman Ekonomi Bakanı Peter Altmaier'in Pekin'de yaptığı, Almanya, İspanya, İngiltere ve Fransa'nın kendi başına hareket etmeyeceği, inisiyatif için ortak bir mutabakat anlaşması imzalamak istedikleri yönlü açıklamaları, bu ülkelerin de projeye katılım noktasında tamamen retçi bir yaklaşım içerisinde olmadıklarını göstermektedir.

Çin Dışişleri Bakanı Wang Yi'nin zirvede yaptığı açıklamalardan yola çıkarsak projenin açıklandığı 2013 yılından bu yana girişimin Çin açısından

Bugün Değilse Yarın, Rüzgar Ekenler Fırtına Biçecek!

İran, Irak, Ürdün ve ardından daha büyük bir enerjiyle Cezayir ve Sudan halkı da açlığa, yoksulluğa, sömürüye karşı sokaklara indi. Sudan'ın kuzeydoğusunda bulunan Atbora kentinde 19 Aralık'tan itibaren halkın ekmek ve benzin zamlarına karşı tepkisiyle başlayan protestoları Sudan rejimine ve El-Beşir diktatörlüğüne karşı isyana dönüştü. 4 ay boyunca sokakları terk etmeyen karargah ve sarayları kuşatan Sudan halkının dinmeyen öfkesi 30 yıldır iktidarda bulunan Ömer El Beşir'i koltuğundan indirdi.

Ordunun yönetime el koymasını "Darfur Kasabı" olarak da tanınan ve uluslararası savaş suçlusunu kabul edilen El Beşir'in tutuklanması takip etse de halkın öfkesi dinmemiş, halk, "diktatörü de artıklarını da istemiyoruz" şiarıyla alanları terk etmeyecek yeni diktatörlere geçit vermeyeceklerini de göstermiştir.

Sudan'ın tarihine baktığımızda diğer bölge ülkeleri gibi sömürünün, baskının,

iç savaş ve çatışmaların girdabında sürüklenen bir gerçekliği görüyoruz. 1821'de Kavalalı Mehmet Paşa'nın istilasıyla Osmanlı yönetimine geçen Sudan 1880'lerde ise Osmanlı egemenliğinden çıkıp, İngiliz sömürgeci haline gelir. 19. yüzyılda bölgede yükselişe geçen İslam ve Arap milliyetçiliği temelinde gelişen sömürgecilik karşı mücadele Sudan halkını da sarmış, 76 yıllık İngiliz sömürgecilik 1956'da Sudan'ın "bağımsız"lığına kavuşmasıyla son bulmuştur.

Ancak bu tarihten sonra da Sudan'da sular durulmadı. Ne emperyalist baskı ve sömürü ne de ülkedeki "yerli" diktatörlerin demir yumruğu Sudan halkının üstünden kalkmadı. İç çatışmalar, kabile savaşları vb. sürekliliğini korudu. Özellikle 1956'dan sonra Hristiyanlaşan ve animist olan Güney ile Sünni Müslüman Kuzey arasında-

ki çatışmalar daha da boyutlandı ve Sudan iki büyük savaş sürecinden geçti. İlki 1963'te başlayıp 1972'de Güney'e tanınan özerklik anlaşmasıyla sona erse de tam anlamıyla bir barış sağlanamadı. Yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin adil paylaşımının sağlanamaması ve Kuzey ile Güney yönetimleri arasındaki anlaşmazlıklar bu durumun temel nedeni oldu. Petrolün %70'inin Güney'de yer alması petrol tesisleri ve ihraç hattının ise Kuzey'de olması çatışmalı ortamın bitmesine izin vermedi. Bütün bu

emperyalizmine karşı başlattığı "soğuk savaş" süreciyle birlikte 1980'lerden itibaren uygulamaya koyduğu "Yeşil Kuşak Projesi"nin Sudan ayağının temsilciliğini de yapan El Beşir 30 yıl boyunca baskı, terör ve yolsuzluklarla ülkeyi yönetti. İhvan'ın Sudan kolu olan İslami Milli Cephe (İMC) lideri El Turabi'yi de arkasına alarak devlet yapısını tamamen İslami kuralara göre şekillendirmeye başladı. Bu çerçevede gayrimüslimlere karşı devreye koyduğu İslamlaştırma politikasıyla Güney'de yaşayan Hristiyan ve

da Beşir, 20 yıl daha iktidarda kalarak Sudan halkına karşı baskı, zulüm ve katliamlarıyla suç işlemeye devam etti.

El Beşir 30 yıllık iktidarı boyunca uygulamaya koyduğu ırkçı, faşist politikalarla tüm ülkeyi büyük bir krize sürükledi. Enflasyon yükselirken halk, petrol zengini olan ülkede benzine ve temel besin maddelerine ulaşamaz hale geldi.

Sonuç olarak kitlelerin açlık, yoksulluk, hayat pahalılığı ve faşist İslamcı diktatörlüğün baskıcı, yasakçı uygulamaları ve yarattığı şiddet ortamı sonucu sokağa dökülen halk kitleleri Beşir rejiminin de sonunu getirdi.

Ancak Sudan halkı için mücadelenin zorlu kısmı henüz yeni başlamış durumda. Çünkü Sudan halkı bugün iktidarda olan süslü vaatlerle halkın öfkesini ve özgürlük arayışını sisteme kanalize etmeye ve rejimin devamlılığını sağlamaya çalışan bir ordu gerçekliğiyle yüz yüze kalmış durumda. Yine de bugün egemen sınıflara karşı çok daha do-

nanımlı ve deneyim sahibi olmaları onları güçlü kılıyor. 2011'deki halk ayaklanmaları sürecinde demokrasi, özgürlük, iş ve ekmek vaadiyle kitlelerin öfke ve isyanlarının devlet ordularınca nasıl bastırılıp sisteme kanalize edildiğinin, ordu eliyle iktidarından indirilen diktatörlerin koltuklarının nasıl yeni diktatörlere teslim edildiğinin, halkın açlık ve yoksulluklarının ise baki kaldığının deneyimlerine sahip. Ve burada devrim için olanakların arttığı bir süreçte Sudan halkının sürece önderlik edecek bir KP'ye ihtiyacı olacaktır. Ya mücadele içerisinde bu eksiklik ve ihtiyaç giderilip Sudan halkı zafere koşacak ya da zafere koşacak yol bir taş daha ekleyecek. Her koşulda Sudan deneyimi tarihin sayfalarında sınıf mücadelesinde değerli bir hazine olarak yerini alacak. Rüzgar fırtına olma yolunda devam edecek.

etkenlerin üstüne Nil Nehri'nin paylaşımı sorunu da eklendiğinde Sudan, karşımıza kocaman bir sorunlar yumağı olarak çıkmaya devam etti. Var olan bu iç sorunlara emperyalist güçlerin çıkar dalaşları da eklenince ikinci büyük iç savaş 1983'te patlak verdi. İç savaş 2005'te, 6 yıl sonra Güney'de bağımsızlık referandumuna gidilmesini öngören anlaşmayla sona erdi. Bu iki büyük iç savaşın faturası Sudan halkı için oldukça ağır oldu. 2 milyon insanın ölümüne, 4 milyon insanın evini terk etmesine yol açtı.

1989'da Sadık El Mehdi'nin lideri olduğu o dönem iktidarda bulunan İslamcı Umman Partisi ile Demokratik Birlik Partisi'nin kurduğu koalisyon hükümetine darbe yapan General Ömer El Beşir var olan başbakanlık sistemini ortadan kaldırıp başkanlık sistemini getirdi. ABD'nin Rus-sosyal

çok tanrılı dine sahip olan halka da İslam dinini kabul ettirmeyi hedefledi. Bu dönemde Güney'de rejime karşı başkaldıran John Garang ayaklanmayı kafir-Müslüman çatışması zeminine çekip cihat ilan ederek suçuna Kuzeyli Müslümanları ortak etmeyi planlasa da başarılı olmadı. Ancak El Beşir yönetimi halk-gerilla ayrımı yapmadan yaklaşık 1,5 milyon siyahi Afrikalıyı soykırımdan geçirmiş, 5 milyon kadarını da yaşadıkları topraklardan sürmüştür. El Beşir yönetimi aynı katliamcı gelenekle 2003'de ülkenin yoksul bölgelerinden olan Darfur'da büyük bir katliam daha gerçekleştirdi. BM'ye göre göre bu katliamda 300 bin kişi yaşamını yitirirken 2.5 milyon kişi de evini terk etmek zorunda bırakılmıştı. 2009 yılında Uluslararası Ceza Mahkemesi Beşir hakkında "insanlık ve savaş suçu" işlediği gerekçesiyle tutuklama kararı çıkarmış olsa

İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ VE 11 İLKESİ - V

"SİLAHLI MÜCADELE ESAS, DİĞER MÜCADELE BİÇİMLERİ TALİDİR"

"Savaş; sınıflar, uluslar, devletler ya da politik gruplar arasındaki çelişkilerin belirli bir aşamaya geldiği zaman, bu çelişkilerin çözülmesi için girişilen en yüksek mücadele biçimidir..." (Mao Zedung, Askeri Yazılar, sf. 10, Eriş Yayınları)

Ülkemiz devrim stratejisini halk savaşı olarak belirleyen Kaypakkaya yoldaş, buna uygun olarak hareket tarzını da silahlı mücadeleyi esas alarak söz ve eylem birliğiyle ortaya koymuştur. "Bir köylük bölgedeki yönetici yoldaşlara" isimli yazmış olduğu mektuptan da çok net anlaşıldığı gibi bütün konumlanmasını, parti önderliğinde yürütülecek olan silahlı mücadeleye göre örgütlenme çabasında ve pratiğinde olmuştur.

Elbette Kaypakkaya yoldaşı böyle bir konumlanmaya götüren bir dizi temel etken vardır. Bunlar anlaşılmasından neden silahlı mücadele biçimini esas aldığı da anlaşılabilir. En başta gelen olgu ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı ve bununla bağlantılı olarak faşizmin sürekliliğidir. Bu ikisinden ilki feodal üretim ilişkilerinden kaynaklı ülkenin dengesiz gelişimi ve egemen sınıfların güç dengelerine paralel ülkemiz kırlarının zayıf halka olmasıdır. Bununla beraber tamamlanması gereken, özü toprak devrimi olan Demokratik Devrim'in parça parça iktidar anlayışına paralel kızıl siyasi iktidar kurma zorunluluğunu yaratmasıdır. İkinci olgu ise faşizme karşı mücadelenin zor, yani şiddet olgusunu zorunlu kılmasıdır.

Bu iki olgu ülkemizde politikanın esas olarak silahlarla yani baştan sona savaş ile mümkün olduğuna işaret-

tir. Silahlı mücadelenin esas olması zamanda politikanın silahlarla yaşama geçmesi demektir. Sınıflar arası mevcut çelişkilerin ülkemizde savaş zorunlu kılması iktidar mücadelesinin de ancak silahlı mücadele ile yürütüleceği anlamına gelmektedir.

Bugün ülkemizde silahlı mücadele esastır derken; Halk Savaşı'nın, Stratejik Savunma aşamasında savaşın şekil almış hali olan gerilla savaşından bahsedildiği anlaşılmalıdır. Klasik tanımıyla köylü gerilla savaşı bugün ülkemiz devrim mücadelesinin ana hattını oluşturmaktadır. Gerilla

savaşının gelişimi bir yandan partinin kendisini silahlı mücadele içerisinde örgütlemesi diğer yandan kızıl ordu-

nun temellerinin atılması ve en nihayetinde kızıl siyasi iktidar mücadelesinin temelini oluşturmaktadır.

Bu bir yandan kendinden daha güçlü bir güce karşı silahların eleştirel gücünün pratik karşılığı iken diğer taraftan iktidarın parça parça alınması için gerekli olan koşuldur. Silahların yıkıcı olduğu kadar yapıcı yönü de bu mücadelenin "esas olmasını" zorunlu kılmaktadır.

Tüm bunlar elbette KP önderliğinde yürütülen bir mücadele biçimini tarif etmekte, KP'nin aynı zamanda bizim gibi ülkelerde savaşçı bir parti olmasına bağlı olarak değerlendirilmekte ve bu mücadele biçimi partinin politik yöneliminde esas hale gelmektedir.

Bu anlamda KP diğer bütün mücadele biçimlerini silahlı mücadelenin kurumsallaşması ve gelişimine hizmet edecek tarzda ele almak zorundadır. Konumlanmasından, kadro aktarımlarına, politik yöneliminden örgütlenme çalışmalarına devrim mücadelesi-

nin bir dizi görevi bu alanın gelişimine endekslidir. Bugün "her şey sürekliliği sağlanmış gerilla mücadelesi için" söyleminin pratik karşılığı ancak ele alışı ve söz-eylem birliğinin uyumuna bağlıdır.

Ancak şu unutulmamalıdır ki, bugünkü koşullarda gerilla mücadelesine atıfla yapılan "Silahlı Mücadele Esastır" ilkesi stratejik denge ve stratejik saldırı aşamaları için de geçerli bir olgudur. Yani ülkemiz devrim mücadelesinin başından sonuna kadar geçerli olan bir ilkedir.

Tüm bunları söylerken diğer mücadele biçimlerini yok saymak değil, sadece tali olarak ele alınması ve silahlı mücadeleye hizmet edecek tarzda ele alınması gerektiği anlaşılmalıdır. Komünistler hiçbir mücadele biçimini reddetmezler ancak bu mücadele biçimleri içerisinde birisi esas halkayı oluşturmaktadır. Ki her çelişkinin kendine özgü çözüm yöntemleri vardır.

En temel demokratik hak mücadelesine azgınca saldıran faşizmin, kendisini temellerinden yıkacak olan bir örgütlenmeye tevazu göstermeyeceği açıktır.

Kitleler Deryasına Haklılığımızdan Aldığımız Güçle Yönelmeliyiz!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Mevcut problemin görülmesi ve bunun üzerinde tartışmanın yürütülmesi olumlu bir durumdur. Ama yürütülen tartışmaları anlamlı kılacak olan şey, bu yönlü ortaya çıkarılan pratik sonuçlardır. Eğer ortada tartışmaya paralel olumlu sonuçlar yoksa bu olumsuz bir durumdur. Bu durumda ya doğru noktalarda tartışmadığımız ya da tartışmalarımıza uygun bir pratik izlemediğimiz düşünülebilir. Hiç şüphesiz ki tartışmalarımız yetersiz olabilir. Kavrayış düzeyimiz mevcut tikanlıkları aşacak çözümler sunmada geri kalabilir veya ortaya çıkardığımız olumlu sonuçlara uygun bir pratik duruş sergileyemeyebiliriz. Bu soruları ve ihtimalleri daha da çoğaltmak mümkündür. Yine tüm yetmezliklere ve yetersizliklere rağmen, sorunun görülmesi ve tartışılması çözüm için sistemlilik kazanmasa da pratik çabalar içine girilmesi, gelecek açısından ortaya konulan bir irade beyanıdır. Bu durum önemsenmelidir. Ve özellikle pratiğe dönük adımlara daha bir nitelik kazandırılmalıdır. Pratik; kararlarımızın testi, eksikliklerimizi görmenin en yalın durumudur. Dolayısıyla kitle çalışması, kitlelerle ilişki sürdürüş biçimimizi sürekli sorgulamalıdır.

Pratik içinde yürütülecek sorgulamalar her zaman gerçeklere daha yakın sonuçlara ulaşmamıza hizmet eder. Bu bakış açısına uygun olarak hareket ettiğimizde yapmamız gereken ilk iş; her bölgedeki faaliyetçilerimizin kitlelerle ilişkilerde karşılaşıcağı somut sorunları tespit etmek ve ona göre ortaya bir hareket planı çıkarmaktır. Buna ön bir hazırlık da diyebiliriz. Ön hazırlığın kolektif bir tarzda yapılması ve alana giden faaliyetçilerin daha donanımlı kılınması, sorunlara

dair bilgilendirilmesi planlamanın ilk adımının asgari düzeyde atılması anlamına gelir. Hiç şüphesiz böylesi durumlarda hesaba katılmayan, öngörülmeyen bir dizi sorunla karşı karşıya kalmak mümkündür. İşte tam da burada karşımıza uygulayıcıların önderlik, yaratıcılık kapasiteleri çıkıyor. Çünkü sorunların çözümünde ortaya konulacak yaratıcı ve ısrarcı tutum, engellerin aşılmasını kolaylaştırır. Yani kitle çalışmalarımızda verdiğimiz her sözün, yaptığımız her propagandanın arkasında durmalıyız. Kitle toplantılarında pratiğe dönük alınan kararları mutlaka uygulamalıyız. Kararları alıp uygulamamak, verilen sözlere uygun davranmamak kitlelerle aramızdaki ilişkileri bombalamak anlamına gelir. Bu anlamıyla kitlelere dönük çalışmalarımızda, o anda kulağa hoş gelen ama altı boş her türlü söylemden kaçınmalıyız. Uygulanabilir kararlar almak ve uygulamak kitleleri mücadeleye yakınlaştırmak ve örgütlemek için bize büyük avantajlar sağlar. Bugün ileri kitlelerin dahi devrimciler ve komünistlere karşı güvensizlik beslemeleri, yapılan çağrılara karşı esasta sessiz kalmaları pratik başarısızlıkların, yerine getirilmeyen veya pratikle uyumlu olmayan söylemlerin yıllardan beridir yaratmış olduğu tahribattir. Geline aşamada bu ve benzeri olumsuzluklara sürekli dikkat çekmek pek bir anlam ifade etmiyor. Tüm enerjimizi tüm gücümüzü değiştirme, olum-

suzlukları aşma noktasına yöneltmeliyiz. Dönemin ve sürecin ihtiyacı budur. Var olan nesnel koşullar bu yönlü devrimci hamleler için uygundur. Dolayısıyla kaybettiklerimizi yeniden kazanmak, daha büyük kazanımların yolunu aralamak için yoğun bir emek ve atak bir pratik içine girmeliyiz. Ve bu pratik yaşanacak genel değişimlere ayna tutacak, birçok gerçeği de görmemizi sağlayacaktır.

Diğer önemli noktalardan biri ise, yukarıda altını çizdiğimiz pratik duruşu uygun olarak kitleleri somut sorunları üzerinde mutlaka ama mutlaka tartışma süreçlerine katma gerçeğidir. Onlar adına düşünme onlar adına karar verme yerine; tartışma ve karar süreçlerine onları katma çabası ana prensibimiz olmalıdır. Temel sorun birçok meseleyi tartışmaktan çok, öncelikli olan sorunların tartışılmasını sağlamak ve çözümü için ortaya güçlü bir irade çıkarmaktır. Elde edilecek her pratik başarı, yeni hamlelerin zeminini hazırlar. Kitlelerin kendine güven duymalarını sağlar. Ve en önemlisi de ortaya çıkan davranış birliğidir. Pratik birliği, bencil, bireysel çıkarlar temelinde ezilenler arasında oluşan güvensizliklerin giderilmesinin en büyük panzehiridir. Kitle çalışmasında edilgenlik ve kendiliğindenci tutumlar tüm faaliyetleri sakatlar. Dolayısıyla planlı çalışma, çalışmalarda ısrarcılık, koparıcı yaklaşımlar olmazsa olmazdır. Bu bir özgüven sorunudur.

Bu yüklenen misyonun, yapılan işin önemini ve ciddiyetini kavrama sorunudur. Bu demektir ki, kitle çalışmalarında niteliğin yükseltilmesi, bizim niteliğimizden, sorunlara vakıf olma düzeyimizden bağımsız değildir.

Sorunlara ne kadar vakıf olursak, propaganda ve ajitasyon çalışmalarımız da o kadar etkili olur. Sorunların çözümüne dair genel söylemlerden çok ortaya daha somut daha anlaşılır çözümler sunma imkânımız artar. Bu da propaganda hedefi olan güçlerin ikna olma ve sürecin içinde yer alma zeminini güçlendirir. Bu demektir ki, kadro ve militanların niteliğinin yükseltilmesi tüm çalışmalarımızın başarı çitasının yükseltilmesi anlamına gelir. Ama şu da bir gerçek ki; ortada teorik, politik bir gerilik varsa kitleleri ikna etme gücünde bir zayıflığın olması kaçınılmazdır.

Propaganda edilen güçleri ikna etmek için ortaya her zaman ikna edici veriler sunmak ve sunulan verilere uygun bir yaşam tarzı ve duruş sergilemek zorunludur. Nereden bakarsak bakalım önümüze asgari düzeyde ideolojik, siyasal donanımlı, örgütsel tecrübeli bir militan gerçekliğinin yaratılması çıkıyor. Dolayısıyla tarihsel misyonumuzu ve sorumluluğumuzu doğru kavramalıyız. Haklılığımız ve meşruluğumuzdan aldığımız güçle her türlü saldırılara ve zorluklara karşı savaşa kudretini göstermeliyiz.

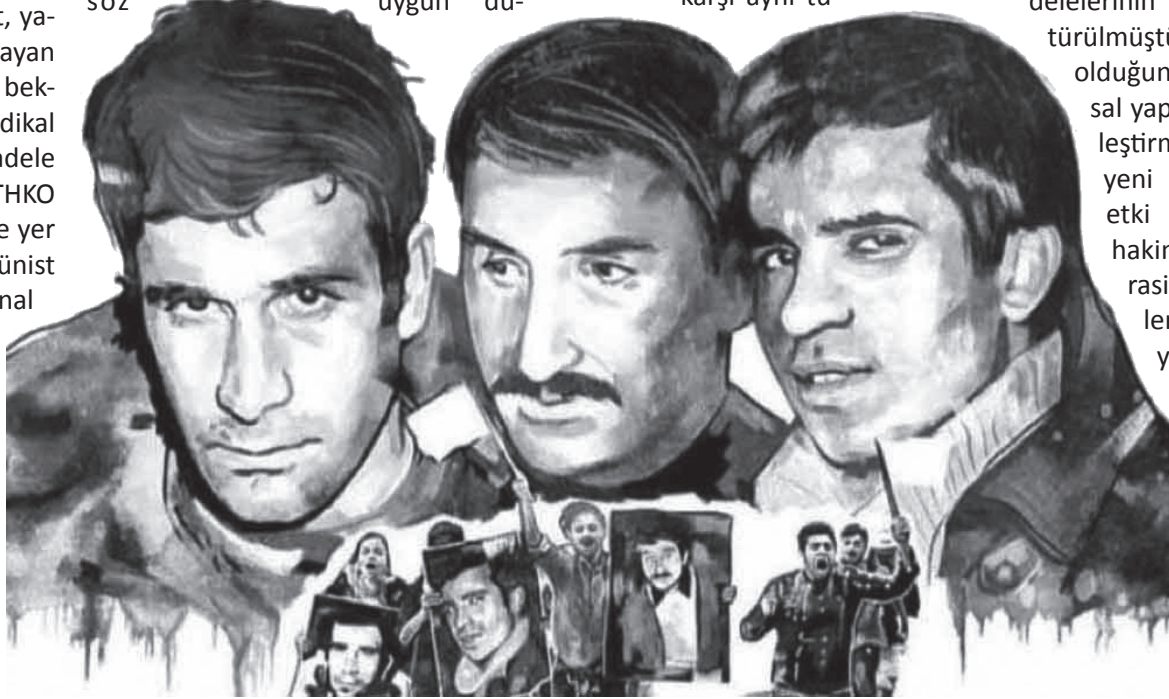
3 Fidan'ı Mücadelemizde Yaşatacağız!

6 Mayıs 1972 tarihinde, Ulucanlar Cezaevi'nde asılarak idam edilen devrimci önderlerden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı katledilişlerinin 47. yılında unutmuyacağız!

Türkiye sınıf mücadelesi tarihinde 1971 devrimci kopuşunun ayırt edici bir özelliği vardır. Parlamenterist, yasalıcı, düzen içi, orduya bel bağlayan "darbeci" hayallerle bir devrim beklentisi içinde olanlara karşı, radikal düzen dışı devrimci bir mücadele hattıyla ortaya çıkan THKP-C ve THKO bir milad olarak tarih sahnesinde yer aldılar. 71 devrimci çıkışını komünist temelde yadsıyarak enternasyonal proletaryanın temsilcisi TKP/ML'nin çıkışı da bu süreçten hemen sonra komünist bir kopuş olarak gerçekleşmiştir. TKP/ML'yi kuran komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın komünist kopuşu ideolojik düzlemde proleter sınıf bilinciyle hareket etmesinden gelmektedir. Türk devletinin kurucu ideolojisi faşist Kemalizm'den köklü bir kopuş gerçekleştirerek, tüm yanlış eklettik görüşlerle, küçük burjuva devrimciliğinin radikal pratiği ile arasına kesin ve kalın çizgi çekmiştir.

68 kuşağının önemli devrimci simgelerinden olan, faşist devlet tarafından infaz edilen, 6 Mayıs 1972 de korkusuzca idam sehпасına yürüyen, yiğit devrimci THKO önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı Lenin'in sözleriyle bir kez daha anıyoruz.

"Egemen sınıflar, sağlıklarında büyük devrimcileri ardi arkası gelmez kıyıcılıklarla ödüllendirirler; öğretilerini, en vahşi düşmanlık, en koyu kin, en taşkın yalan ve kara çalma kampanyalarıyla karşılarlar. Ölümlemlerinden sonra, büyük devrimcileri zararsız ikonlar durumuna getirmeye, söz uygun dü-

şerse, azizleştirilmeye, ezilen sınıfları 'teselli etmek' ve onları aldatmak için adlarını bir hale ile süslemeye çalışırlar. Böylelikle, devrimci öğretileri içeriğinden yoksunlaştırılır, değerden düşürülür ve devrimci keskinliği giderilir. Burjuvazi ve işçi hareketinin oportünistleri, bugün işte Marksizmi 'evcilleştirme' biçimi üzerinde birleşiyorlar. Öğretinin devrimci yanı ve devrimci ruhu unutuluyor, siliniyor ve değiştiriliyor. Burjuvazi için kabul

edilebilir ya da öyle görünen şeyler, ön plana çıkarılıyor ve övülüyor."

(Lenin, Devlet ve Devrim)

Lenin'in yoldaşın bu sözlerinin üzerinden yıllar geçti. Ancak devrimcilere, özellikle tarihsel dönemlerde yer almış, simge olmuş devrimcilere karşı aynı tu-

"yanlış"lığını "ama onlar kimseyi öldürmediler" diyerek açıklama çabası içine girmektedirler. Her 6 Mayıs'ta yeniden ve yeniden sergilenen bu tutumlar, giderek Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının düşüncelerinin, amaçlarının ve örgütlü mücadelelerinin, asıl olarak da devrimci silahlı mücadelelerinin unutturulmasına dönüştürülmüştür. Deniz'lerin ardılları olduğunu iddia eden bir çok siyasal yapı, reformist, düzen içi iyileştirme politikalarına sarılarak yeni revizyonist düşüncelerin etki alanında demirlemiş ve hakim sınıf klikleriyle "demokrasi bloğu" oluşturma beklentisi ve hayali içinde son yerel seçimlerde görüldüğü üzere, faşist CHP'nin yedeğine düşen bir rotada emekçi halkımızı egemen burjuva kliklerin payandası yapma aymazlığını göstermişlerdir. Yasalcılığı kutsayarak, reformist politikalara demirleyenler

Deniz'lerin devrimci mirasına sahip çıkamazlar.

Denizler, bu ülkede devrimin silahlı mücadele yoluyla gerçekleştirilmesi için yola çıkmış, bu uğurda savaşmış ve yaşamlarını çekinmeden feda etmiş devrimcilerdir. Onlar, devrim için zirveleri adımlayanların, dağ başlarında silah çatanların, zindanlarda direnenlerin devrimci mücadelesinde yaşatılmaktadırlar.

Gençlik örgütlerinden Dolmabahçe'de 6 Mayıs anması

HABER MERKEZİ- Gençlik örgütleri, Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan'ı idam edilişlerinin 47. yılı dolayısıyla Dolmabahçe'de andı.

Aralarında YDG'nin de bulunduğu

gençlik örgütleri tarafından 6 Mayıs 1972'de idam edilen üç devrimci gençlik lideri için Taksim'den Dolmabahçe'ye yürüyüş yapıldı. Taksim AKM önünde toplanan gençler, "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Yaşasın devrimci mücadelemiz" sloganları eşliğinde Gümüşsuyu boyunca yürüdü.

ABD 6. Filosu askerlerinin denize dö-

külmesi ile özdeşleşen Dolmabahçe'de bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada, "Bir kuşağın devrimci militan ruhunun, emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı açılmış savaşının en önde koşan neferleriydiler. ODTÜ amfilerinden Filistin cephelerine kadar uzanan enternasyonal mücadelenin sıradan, sahici devrimcileriydi onlar" denildi.

Açıklamanın devamında şunlar kaydedildi:

"68'de baskıya, işkenceye, devlet terörüne karşı direnen devrimci gençler elbet bugün de Saray rejiminin baskısına, şiddetine boyun eğmeyecektir. Bizler, adına emperyalizm dedikleri vahşet ve sömürü düzeninin

sonunun gelmekte olduğunu bilmekteyiz. Ondandır bir canavarın son çırpınışları gibi halkların kanını daha çok emmeye; despot, otoriter iktidarlarla halkları ve üretici sınıfları zapturapt altına almaya çalışması. Yerli işbirlikçileriyle, giriştikleri darbelerle halkların iradelerine zincir vurmak istiyorlar.

"Türkiye sermayesi ve emperyal heveslerle Suriye coğrafyasında, Kürt halkına ve halklara yönelik uyguladıkları katliam politikalarına karşı sınırsız ve sınıfsız bir dünya için yürüttüğümüz mücadelemiz, aldığımız devrimci mirasla bütün halkları emperyalizmin boyunduruğundan kurtarana kadar devam edecektir."

Şan Olsun En Zor Günlerde Kavgayı Yükseltenlere!

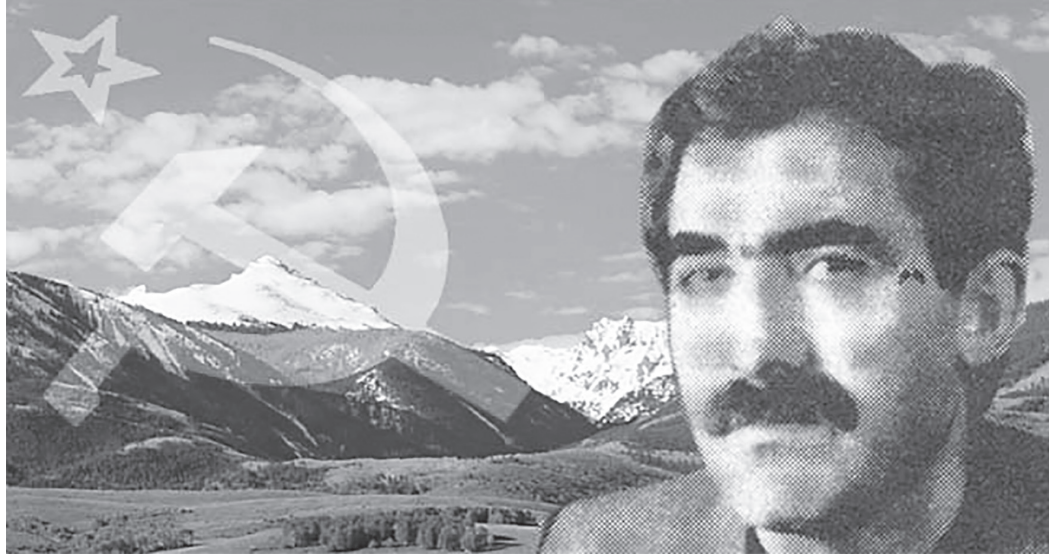
Proletarya Partisi'nin şehit dü-şen 3. Genel Sekreteri olan **Kazım Çelik**, 1974 yılından sonra yükselen devrimci dalga ile birlikte sınıf mücadelesine daha yakınlaşmış ve içinde aktif olarak yer almıştır. Onu tanıyan yoldaşlarının anlatımlarına göre, bu, öğrencilik yıllarında, yaz tatili dönemlerinde Dersim'den İstanbul'a geldiği döneme rastlamaktadır. Bu yıllardan şehit düştüğü tarihe kadar onun en çok öne çıkan özelliği istikrarlı bir çizgi izlemesi ve partisine olan bağlılığının bir an bile zafiyete uğramamasıdır. O devrimciliği bir yaşam tarzı olarak kabullenmiştir.

1980 AFC'si sırasında birçoğunun yüreği Avrupa'da atarken Kazım Çelik'i dağlara sürükleyen de bu sonsuz inanç olmuştur. Onun için koşulların zorluğu değil, yapacağı işin ne denli başarılı olacağı önemlidir. İşlerinin yoğunluğundan asla şikayet etmeyen yapısı ile, iki işi bir arada düşüne-

bilir ve pratik öneriler sunabilirdi. İnsanlara hele de yoldaşlarına kıymayı hiç beceremezdi ve mütevazı yapısı ile insanlar üzerinde derin izler bırakmıştır. Proletarya Par-

düşman, sonradan o olduğunu öğrendiğinde çılgına dönmüştür.

Biten konferansta 2. MK'ya seçilir. 1981 yazında Siyasi Büro'da

nin önderlikte tamamen egemenlik sağlaması ile kadroların büyük şehirlerde, dahası yurtdışına çekmekle korunabileceği gibi anlayışların egemenlik sağlamasına rağmen, bu egemen anlayışa göre hareket etmedi. Kırsal alanı ve gerilla faaliyetini asla terk etmedi. Bu amaçla bulunduğu gerilla birliğinden, başka alan-daki faaliyet ve gerilla birliğini denetlemeye gittiği bir sırada ihbarcılar tarafından görülüp bilgi verilmesi sonucu, bulunduğu gerilla birliği düşman tarafından kuşatıldı. Uzun süren çatışma sonucunda Kazım Çelik, 1987 yılının 20 Mayıs'ında Elazığ'ın Palu ilçesinde **Hıdır Aykır, Cihan Taş, Müslüm Emre ve Ali Kayadoğan** isimli Halk Savaşçılarıyla birlikte şehit düştü.

tisi'nin 2. Konferansı döneminde Alt Konferans sonrasında sahte kimlikle yakalanır. Gerçek kimliğini gizlediği gibi, onca işkence sonrası düşmana hiçbir sır vermez. Onu serbest bırakmak zorunda kalan

yer alır. 1982'de Askeri Komisyon Sekreterliği'ne getirilir. 1983'de Parti Genel Sekreterliği görevini üstlenir. Devlet terörünün bütün hızıyla sürdüğü o süreçte, böylesine zor bir görevi yürütüyordu. 1983 sonundan itibaren, sağ çizgi-

Ardında en zor dönemlerde bile yılmamanın, azmin ve kararlılığın vazgeçilmezliğini miras olarak bıraktı. Devrim için atılan her adımda yaşıyor/yaşatılıyor...

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Erdoğan Yalçingil: 19 Mayıs 1976'da İTÜ öğrencisiyken, sivil faşistlerin sınıfı basarak açtıkları yaylım ateşi sonucu şehit düştü.

Orhan Bakır: Ermeni milliyetine mensup olan Orhan Bakır 1953 doğumluydu. Proletarya Partisi'nin üyesi ve kadrosuydu. 13 Mayıs 1980'de Elazığ Karakoçan'da polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

Haydar Çakmak: Dersim'de bir muhbirin ihbarı sonucu Pag yöresinde düşmanla girdiği çatışmada 11 Mayıs 1981'de şehit düştü. İhbar eden muhbir, Proletarya Partisi tarafından ölümle cezalandırıldı.

Medet Özbadem: Urfa Sivrekli olan Medet Özbadem, tutuklu bulunduğu Diyarbakır zindanında yakalandığı tüberküloz hastalığının bilinçli olarak tedavi edilmemesi sonucu 20 Mayıs 1983'de şehit düştü.

BOZAN YAYLASI ŞEHİTLERİ

Dersim Çemişgezek Bozan Yaylası'nda Halk Ordusu gerillaları ile devlet güçleri arasında çıkan çatışmada gerillalardan **Ağa Şimşek ve Kenan Bozkurt** şehit düştü.

İhsan Temel: 1985 Mayıs'ında İstanbul'da şehit düştü.

HASANPAŞA KATLİAMI

19 Mayıs 1991'de Kadıköy Hasanpaşa'da gece 23:00 sıralarında Proletarya Partisi üyesi İsmail Oral ile taraftarı Hatice Dilek yargısız infazla katledildiler.

Mehmet Yaşar: Dersim Nazimiye'de Çakaran Deresi'nde çıkan çatışmada 14 Mayıs 1992'de şehit düştü.

Hasan Tanrıverdi: ATİF Türkiyeli İşçiler Derneği'nde yönetim kurulu üyesi yaptı. Geçirdiği ani beyin kanaması sonucu 17 Mayıs 1992'de aramızdan ayrıldı.

Eyüp Güllen: 1994 yılının 11 Mayıs'ın-

da Dersim Mazgirt Dinar Köprüsünde bir kaza sonucu şehit düşerek bayrağı yoldaşlarına devretti.

Emel Kılıç: 15 Mayıs 2003'de Tokat'ta Halk Ordusu gerillaları ile devlet güçleri arasında çıkan çatışmada şehit düştü.

MAZGİRT ŞEHİTLERİ

Dersim'in Mazgirt ilçesinde 12 Eylül 1980'den 12 Mayıs 1992 yılına kadar düşmanla bağlantısını kesmeyen işbirlikçi Muhtar Kemal, Halk Ordusu'nun almış olduğu karar doğrultusunda cezalandırılır. Başarıyla tamamlanan eylem sonrasında, gerilla birliğinin birkaç gün sonra operasyonda olan düşman güçlerince yerleri tespit edilir. Düzenlenen roket ve bomba saldırısı sonucu Halk Ordusu gerillalarından Gürsel Çelebi (Erdal) yaralı ele geçirilip işkencede katledilirken, Gülşeren Ağgül (Kamile) şehit düşer.

BULANCAK ŞEHİTLERİ

Karadeniz'in sis basmış dağları arasında yürüyorlardı, yol uzun kavgaya çetindi... Sırtlarında taşıdıkları umut, inanç ve azim olmasa bu yolun yürünemeyeceğinin farkındaydılar, oysa daha altı gün önce içlerinden bir parçayı bırakmışlardı Karadeniz'in bağrına Emel Kılıç'ı

(Süheyla) almıştı koynuna Karadeniz... Tarih 22 Mayıs 2003'tü... Giresun'un Bulancak ilçesi Bektaş Yaylası Ercaalan mevki tarihine geçecek bir direnişin tanıklığını yapıyordu. Günlerdir sürdürülen operasyon ve çatışmalar sonrası yeni bir çatışmaya girmişti gerilla birliği... O gün, komünistlerin işkencede, zindanlarda, alanlarda, kısacası sınıf mücadelesinin sürdürüldüğü tüm alanlarda can bedeli yaşatılan direnme geleneğinin bayrağı, dağlarda çarpışan Partizanların elinde dalgalandırılıyordu.

Çok değil altı gün önce bir yoldaşlarını uğurlamışlardı güneşe ama bayrak hala dalgalanıyordu ve o gün iki yiğit Partizan kucaklarken ölümü, kendilerinden sonrakilere bırakıyorlardı bayrağı... Kavganın sürdürüleceğine dair inanç olmadan son mermisine dek çarpışabilir mi bir insan? Ölümü kucaklamaya bunca yakinken teslim olmamak, Partiye ve yoldaşlara, halka olan güvenden beslenildiğinde mümkün olabilir ancak, işte onlar bu duruşu gösterebilenlerden biri olarak geçtiler tarihe...

O gün Karadeniz'in bağrına düşen **Murat Arıca** ve **Bülent Ertürk** farklı yerlerden, farklı koşullardan gelmiş ve proletaryanın kızıl bayrağı altında birleşmişlerdi...

Dört Meşale Parladı Karanlığın Ortasında!

Sayırsız sıradağdan, verimli ovalardan, derin vadilerden, çağlayan ırmaklardan oluşmuş bir dağ ülkesi. Tarihi acı, gözyaşı, zulüm iklimi ile örülü bir isyan ülkesi. Büyük bir ülkenin içindeki bir iç ülke. Adı, tarihin derin kıvrımlarında adlanmış bir kent. Kent büyük bir kuşatma altında. Sarı-kırmızı-yeşilin tüm tonlarına kelepçe vurulmuş. Kentin her sokağı adeta işgal altında. Küçük kentin içinde büyük bir hapisane. Dağ ülkesinin ovalarından, köylerinden, mezralarından toplanıp getirilmiş asiler...

Zindan sanki mahşer yeri. Müthiş bir kalabalık. 50 metrekarelik bir alanda 100 kişi. Esas zor olanı ise başka. Zindanın her saniyesi karanlık ellerin gözetiminde. Bir el yaşamın tüm diline hükmediyor. Bu yüzden asilerin işleri

daha da zor. En basit talep bile büyük bir eziyete dönüşmüş. Karanlığın bekçileri şimdi can istiyor, itaat bekliyor, aman istiyor... Ne istedikleri açık. Yaşayan ölümler, insanlığından arınmış köleler ordusu. Koğuşlardan numarası 33 olanda dört can. Dört militan. El ele tutuşmuş, bağdaş kurmuş bir halka şeklinde dünyayı seyrediyor. Gözleri ufukta, onları bekleyen özgür gelecekte. Gözleri ve bilinci kavgada bilenmiş bu dört yürek epeydir bir amaç peşinde. Bir araya gelmeleri bile başlı başına bir olay. 17 Mayıs'ın nöbeti 18'ine devredeceği günün ilk saatleri. Dört Kürt militan birbirine bakıyor sessizce. Konuşmak gereksiz. Gözlerden okunuyor her şey. Acılı bir halkın yaşadıkları geçiyor gözlerinin önünden. Kırımlar, katliamlar, yakılan yıkılan köyler, süngülerle delik deşik edilen bebeler, dili yasaklanan, ülkesi yağmalanan, inkar edilen yok sayılan. Hüzün çöküyor gözlere.

Ferhat (Kurtay) Kızıltepeli Trabzon'da Mühendislik Fakültesi Mimarlık bölümünü bitirmiş. 1978'den beri halkının özgürlüğü için çarpışıyor. Ferhat'ın gözleri Necmi'ye (Öner) takılıyor. Çermikli zengin bir ailenin çocuğu Necmi. Ferhat onu buralara getiren

nedenleri düşünüyor. Necmi hareketin (PKK) gençlik alanındaki önder kadrolarından. Eşref (Anyık) umut dolu bakışlarını gökyüzüne dikmiş şimdi sanki tavanın ardındaki yıldızları görüyor. Viraşehirli Eşref, halkının yoksulluğundan payına düşeni almış. Küçük yaşında ağır yüklerin altına girmiş. Ağalara karşı PKK'nin yürüttüğü mücadelenin öne çıkanlarından. Bir çatışmada tutsak düşmüş. Mahmut (Zengin) üç yoldaşına bakıyor. Geçmişe dönüyor. Çocukluğu Hilvan'da geçmiş Mahmut'un. Ağalara karşı kini küçük yaşlarda onu mücadelenin saflarına çekiyor. Süleymanlar ve

Türk müsün? soruları "hangi örgüte, komiteye üyesin, sana kim yardım etti?" sorularının önüne geçiyordu burada. Cunta, Amed zindanında Kürt ulusu ile tarihsel bir hesaplaşmaya girişmişti. Amed zindanında işkencelerden geçirilen tutsaklar olsa da hedef Kürt halkının ta kendisiydi. Kürt halkının tüm direniş odakları bu zindanda tarihe gömülmeliydi! Bunun için her şey seferber edildi. Düşman, insan beyninin en aşağılık yaratıcılığını bir bir ortaya serdi. Burada yaşamın en küçük hücrelerine, genine itaat, aşılıyor; her nefes alışı bile bir işkenceye dönüştürülüyordu. Cunta,

tutsaklar yenilginin çemberini ağır ağır kırıyor. Ama direniş katırı her şeye karşın yoluna devam ediyor ve giderek büyüyordu. Karanlığa yakılan dört meşale... Ferhat, elindeki kibriti inceliyordu. Üç yoldaşı ile son defa göz göze geldiler. Ferhat'ın kibriti çakması ile alevler bir anda tüm bedenlerini sardı. Bir süre sessiz kaldılar. PKK tutsağı bu dört militan, yanan bedenlerini Kürt halkının acılardan damıttığı sabırla besliyordu. Koğuş, duman bulutu ile dolmuştu. Tutsaklar uyanmış ortalığı bir şaşkınlık, heyecan kaplamıştı. Birkaç tutsak göğe yükselen alevlere yaklaştı, içinde dört yürek gördü. Bağdaş kurmuş bekliyordu. Sonra aniden slogan sesleri yükselmeye başladı. Ateşten sözlerdi bunlar. Ateşin ortasına halaya durmuştu sanki dördü de. Türkü yakar gibiydiler. Su getirdiler ateşin üstüne

Akif Yılmaz

Kemal Pir

M. Hayri Durmuş

Ali Çiçek

Bucak aşiretine karşı gelişen direnişin militanlarından. Bir çatışmada yoldaşını kurtarmaya çalışırken tutsak düşmüş. Bu dört militan, şimdi yeni bir cenge tutuşmak üzere düşmanla. Bu, şimdiye kadar yaptıkları en büyük çarpışma olacak. Çünkü önceleri düşman siperin tam karşısındaydı. Oysa şimdi durum biraz daha karışık. Düşman hem siperin öte yanında hem de siperin tam ortasında. Yani hem içerde büyük bir kavgaya var hem dışarıda. Ferhat, zindana hükmeden yas havasını soluyor derin derin içine. 35. ve 36. koğuşta direnenleri düşünerek içini ısıtıyor. Direniş, şimdi etrafı yenilgi denizi ile çevrilmiş küçük bir ada. Bu değişmeli/değişecek! Bu böyle gitmez/gitmeli! Yaşam ancak bize ait değerlerimizle uğruna yaşanmaya değerdir. Değilsen bunun için ölmelidir!. Hücrem demir, yürek demir, can demir! Dörtler, büyük ülke zindanının küçük bir gözeneginde aslında. Tel örgüler şimdi sınırlara çekilmiş içindekiler topluca tutsak edilmiş. Muktedirler şimdi intikam davulları çalıyor. Cunta, on yılın hesabını soruyor.

Amed; kırmızıya sarı ve yeşilin eşlik ettiği asilerin ülkesiydi. Kürt müsün?

dışarıya yaşayan ölümler salıvermeyi hedefliyordu.

Zindan; PKK, TKP/ML, Kawa, Rizgari, Ala Rizgari ve DDKD tutsakları ile dolup taşmıştı. Tüm bu uygulamalara karşı direnişe tutunanlar da vardı. Ne ki bunların sayısı genel hapisane kitlesine göre azdı. TKP/ML-TİKKO dava tutsaklarının büyük bir bölümü cuntanın ilk gününden itibaren direniş yolunu seçmişti. Cunta bunun bedelini ödetmekte gecikmedi. Partizanlardan Medet Özbadem götürüldüğü hastanede işkenceyle katledildi. 3. koğuş sorumlusu Partizan Ali Sarıbal gardiyanlar tarafından dövülerek katledildi.

Cuntanın zulmüne karşı gelişen direniş henüz çok zayıftı. Tutsaklar yenilgi çemberinin içinden çıkışın yolunu arıyordu. 21 Mart 1982'de kendini asarak sonsuzluğa doğru yola çıkan "Kürdistan'ın dili ve yüreği" Mazlum Doğan, bunu kıranlardan oldu. Onu dörtler takip etti. Ardından 14 Temmuz 1982'de başlayan Ölüm Orucu ile direniş, siperlerini daha da güçlendirdi. Bunu 14 Ocak 1984'te başlayan Ölüm Orucu takip etti. Direniş, düşman ordularına karşı taarruza kalk-

döktüler. Ateşin ortasından çelik gibi bir ses: "Su dökmeyin, direnişe ihanet etmeyin, ateşi gürleştirin." Bedenlerini kemiren ateşe rağmen dörtler büyük bir irade ile direnişi sonuna kadar taşımaya çalışıyordu. Yaktıkları ateş onları kavuruyordu. Ama onlarla birlikte yenilgiye, karamsarlığa, ihanete ait ne varsa ateşin gazabından payına düşeni alıyordu.

Dörtler, karanlığın ortasına bir meşale yakmıştı. Bu meşale; insana, devrimciliğe, yurtseverliğe ait ne varsa hepsini görünür kılıyor ve yüceltiyordu. Çünkü tüm bu değerler, emekçilerin ezilenlerin kanı ile sulanmış öyle boy vermiş bugüne taşınmıştı. Geleceğe de öyle taşınacaktı. Dört Kürt militan, saat 04.30'u gösterdiğinde alevlerle birlikte yanıyordu...

Dört çiçek açtı aynı anda dağ ülkesinin en ulaşılmaz doruklarında. Yanı başlarında yine bir 18 Mayıs günü bedenini toprağa emanet eden Haki Karer'e adlanan bir kardelen. Dört tohum düştü dağ ülkesinin bereketli toprağına o gün... Bire bin vermek üzere... Dört yıldız kaydı o gün!

ÇELİK ALDIĞI SUYU

UNUTMAYACAK!

Yeni Demokrasi